

tuplak
indisk

et scenarie af rené toft

Tror du vi skal følges ad til livet det er slut.
Ah det håber jeg. Ja jeg gør. Ja jeg gør.
- Kvinde min, Gasolin

Indholdsfortegnelse

Side 3: Indledning

Side 4: Detektiverne

Side 5: Starten går

Side 6: Gerningsstedet

Side 9: Broren

Side 10: Rygtejagt

Side 10: Natarbejde

Side 11: Hos Søren

Side 12: Motorvejen

Side 13: Det grønlandske Hus

Side 14: Tilbage til Vestre fængsel

Side 15: Kaffemik

Side 16: Banebyen fjernes

Karaktererne

Ekstra: Flowchart

Artikel (handout)

Billeder (handouts)

Credits :

Dette scenarie er skrevet af René Toft

Illustrationer af Morten Jacobsen

Billedredigering af René Toft

Tak til :

9000 Beton - respekt for min dialekt

Palle Schmidt for den uvurderlig brainstorm

Scenarieansvarlig Sebastian Flamant for den utrættelige og konstruktive kritik

Mine playtestere Brian, Troels, Ryan og Bolette

Morten "jeg-har-nattevagt" Jacobsen for tegningerne

Dette scenarie er skrevet til Viking Con 2003, Kbh.

Alle rettigheder forbeholdes

Copyright (c) 2003 René Toft, 9000 Beton

Indledning

På den østgrønlandske kyst var der for mange år siden små samfund, der boede i bygder, der alle havde sorger, glæder, stridigheder og genforeninger. Deres hverdag var fyldt med kampen for at overleve og overtro. Historierne om og af disse mennesker er for længst blevet til myte.

Tupilak er bygget på en sådan myte. Men den er også selv en myte. Der er sorg over tabte familiemedlemmer, glæde over hævn, stridigheder mellem to der før stod hinanden meget nær og genforening mellem to brødre i kampen mod en fælles fjende. Det er alles kamp for at overleve og en gennemsyrende overtro på noget der ikke hører til denne verden.

Baggrund

Pûlineq Rasmussen, yngste af to brødre, kommer i fængslet for mordet på sin kone, Birgitte og nyfødte barn. Detektiverne bliver hyret af Pûlineq, mens han sidder i fængslet og venter på sin dom en uge senere. Detektiverne har en uge til at finde beviser for at det er Pûlineqs ekskone Najaraq, der står bag. Noget der ikke nødvendigvis bliver nemmere af at Pûlineqs bror Ilimagêq blander sig i detektivernes arbejde.

Sandheden er at det er Pûlineqs ekskone, Najaraq, der har forgiftet Pûlineqs sind, så han i en blødrus har slået sin kone og barn ihjel. Så teknisk set er han skyldig, men stikker der mere under? Og ønsker Pûlineq egentlig at komme ud eller er han kun ude efter hævn?

Fakta

Tupilak er *ikke* en overnaturlig horrorhistorie. Det er først og fremmest et investigation-scenarie. Tilsat en hel del overtro. Om så spillerne vælger at tro på denne overtro, er op til dem selv. Blev Pûlineq virkelig besat af dæmoner eller var han blot høj på syre? Er de små benfigurer virkelig farlige? Eksisterer dæmoner? Er Najaraq død? Scenariet har naturlige forklaringer til næsten alle spørgsmål, men spørgsmålet er bare om detektiverne godtager svarene. Nogle gange er det mere spændende ikke at kende svaret. At lade noget være uafsluttet.

En anden vigtig ting er, at scenariet *ikke* er et intrigescenarie. Der er uenighed mellem et par af karaktererne, men uenigheden er til for at fremme rollespil eller rygstickeri. Detektiverne ønsker alle opgaven løst på den bedst mulige måde og det må man godt gøre spillerne opmærksom på.

Tupilak er skrevet til rollespillet Fusion, men er bevidst lavet meget regellet. Der er ingen stats og kun få terningslag. Scenariet er skrevet til de fem spillere, men man kan være et mindre antal. Varigheden er ca. fem til seks timer.

Tilbage er der kun at sige (for nu at citere en anden kunstner, der blandede realisme med det overnaturlige) - husk at tage det gode med det onde.

René Toft

Detektiverne

Spillerne er alle personer med forbindelse til detektiv bureauet Discount Detectives. Discount Detectives er hvad navnet antyder – discount. Deres priser ligger altid i den billigste ende, og detektiverne ser sig selv (Svend gør i hvert fald) som en slags detektivernes svar på Robin Hood. Ikke at de hugger fra de rige, men de giver en ydelse til de fattige, der normalt ikke har råd til en sådan luksus. De ansatte hos Discount Detectives er Svend, Jesper, Nils, Kenneth og Rasmus.

Svend er leder, idealist og alderspræsident. På grund af sine mange år som storryger har han nu erhvervet sig rygerlunger og er af lægen spået to år tilbage at leve i. Alt hvad der kræver den mindste fysiske udfoldelse, er en kamp for Svend. Gør spilleren opmærksom på sin fysiske situation en gang i blandt, men fortæl ikke højt, at det er pga. rygerlunger, da de andre detektiver ikke ved det endnu.

Jesper er Discount Detectives stærke mand. Med en fortid hos militæret, 10 år i fængslet og som udsmitter er Jesper en god mand at have i sit ringhjørne. Han er ikke den store dumme sinke, som folk af hans størrelse ofte bliver beskyldt for at være, men derimod en kæmpe med hjertet på rette sted.

Nils er en ung ranglet fyr med fast arbejde i onkelens bilværksted, der ligger lige nede under detektivernes kontor. Han har aldrig gennemført folkeskolen, da hans dampbarnsgener spændte ben for ham. Han kan ikke læse og skrive synderligt godt (hvilket lidt er et ømt punkt for ham), men han har en flair for matematik og har overført dette potentiale på bilmotoren. Han hjælper detektiverne med transport og alt andet så meget og så tit han kan. Heldigvis er onkelen gammel ven med Svend, så det er ret ofte Nils får lov til at få fri for at hjælpe.

Kenneth er gammel junkie og er bedre kendt på gaden under navnet Kanyle Kenneth. Han er et provokerende lille speedhoved med en senet krop og en læselyst ud over det sædvanlige. Han læser folk som en åben bog og lægger ikke fingrene imellem.

Rasmus er en stor egoist og arbejder oprindeligt på bureauet som bogholder. Han er overbevist om, at han aldrig kan drages til ansvar for noget og alt hvad der går galt er de andres skyld. Desuden har Rasmus to hunde, som han bruger al sin fritid på. Kenneth kom engang med nogle nedsættende kommentare, og siden har Rasmus og Kenneth haft et anspændt forhold.

Starten går

Følgende skal læses op for spillerne. Bed dem om at lukke øjnene, spil noget creepy musik og læs så op.

De eksisterer. Dæmoner. De er her. Jeg kan se dem. Lige uden for øjenkrogen. De gemmer sig i skyggerne af de dårligt belyste sidegader. Men de er efter mig. Alle sammen. Det er helt sikkert. Jeg løber, men er bange for at jeg ikke er hurtig nok. Jeg er hjemme. Jeg sveder, men slap væk. Tror jeg nok. Væggene i det store rum. Gulvet. Loftet. De bevæger sig. Åh gud. De er... over alt. De får mig. En kniv. Nej. Nej. Ikke det. Ikke hende. Blod. Blod overalt. Ikke babyen. Ikke babyen. Åh nej... Hvad har jeg gjort?

Stop musikken igen, bed spillerne om at åbne øjnene igen og læs følgende afsnit op.

"Og så er det jo på søndag at DSB vil jævne Banebyen med jorden. Igen. Lærer de det aldrig? Og på vejrfrenten bliver temperaturen bare ved med at stige. Vi er nu på 3. uge med temperaturen på de 40 grader i skyggen og ingen tegn på regn. Meteorologerne siger der tidligst kan komme regn en gang i næste uge. I mine 22 år som radiovært har jeg aldrig set noget lignende."

Det er den varmeste torsdag morgen i juli måned i mands minde og I bliver forstyrret af telefonen, der ringer. Hvis det ikke var fordi at detektivbureauet var i seriøst økonomisk lavvande, havde I valgt at overhøre den. Det er alt alt for varmt til at foretage sig noget som helst. Det er et opkald fra advokat Kurt Andresen.

Advokat Kurt Andresen anmoder på vegne af en indsat i Vestre Fængsel om et møde med jer den følgende dag. Kurt, kan ikke sige så meget ud over at det drejer sig om en indsat ved navn Pûlineq Rasmussen, bedre kendt som Pulle, der selv mener han er uskyldig. Han sidder i vestre Fængsel for mordet på sin kone og tre måneder gamle baby.

Der kan hverken diskuteres pris eller andet, eftersom advokaten ikke kender til Pulles økonomiske situation. Og han er faktisk også ligeglad, om I tager jobbet eller ej. Kurt ringer kun af pligt, eftersom han er den beskikkede advokat. Hvis det var op til ham, havde Pulle fået en kugle for panden for længst. Pulle er lige så skyldig som paven er katolik, men af en eller anden besynderlig årsag vil han gerne se jer alle næste formiddag i Vestre Fængsel.

Så nu sidder I her i Vestre Fængsels besøgslokale.

Vestre Fængsel

Vestre Fængsel ligner sig selv: gult, grimt og gammelt. Og lugten. Den er ikke til at tage fejl af. Fuld af anspændthed, gammelt sved, ubehag, blod, tabte idealer og forlængst glemte drømme. Det er ikke nogen vej uden om – bygningen er noget gammelt lort, der burde være revet ned for længst.

Siden regeringen bestemte sig for at slå hårdt ned på de kriminelle, men ikke havde råd til at bygge de fængsler, der skulle til, er samtlige danske fængsler overfyldte. Vestre Fængsel har en kapacitet på ca. 440 pladser. Lige nu er der indsat omkring de 2000. Langs ydermurerne er der pigtråd og tårne med betjente udstyret med skarpladte rifler.

Pûlineq Rasmussen (Pulle blandt venner)

Pûlineq kommer iført håndjern under streng overvågning fra to store fængselsbetjente, Særmark og Dissing, hen til detektivernes bord. I stedet for at sætte sig, bliver han af Særmark smidt i stolen. Pûlineq spørger betjenten om der ikke kan blive til en kop kaffe, men får som svar et par hurtige slag over skinnedebnet med en politistav. Pûlineq skriger op og Særmark ler. "Nu kan du jo selv hente din kaffe, ha ha." Pûlineq bider smerten i sig, skuler efter fængselsbetjenten og mumler noget på grønlandsk. Han stopper og tager derefter øjemål af samtlige detektiver.

Pûlineq er en midaldrende grønlander. Det stride sorte hår er velfriseret og man kan næsten ikke se hævelsen omkring det ene øje længere. Når han smiler, hvilket han gør ofte, lyser hans elfensbenshvide tænder op i stor kontrast til hans mørke hud og hans brune øjne er levende og hele tiden opmærksomme på alt der foregår i rummet. I betragtning af at han et par dage tidligere er blevet anholdt for mordet på sin kone og barn, ser Pûlineq bemærkelsesværdig rolig ud. Han ligner ikke én, der kan gå amok hvert øjeblik. Tværtimod.

Pûlineq skal spilles med en stoisk ro, overblik, dybde og overbevisning. Når han siger noget, råber han aldrig op, men konstaterer blot. Han tænker før han taler og mener hvad han siger.

Opgaven

Pûlineq har en opgave til detektiverne. Han vil have dem til at efterforske omstændighederne omkring mordene, på trods af at han udmærket godt ved, at han er skyldig. Han ved, at han selv førte kniven mod sin kone og barn, men han er overbevist om, at han var besat. Besat af en dæmon.

Det var ikke mig. Jeg blev besat. Af en ond ånd. Jeg mærkede den tydeligt på vej hjem fra arbejdet. Den fulgte efter mig. Og besatte mig. Jeg kæmpede imod, men den var for stærk. Det var frygteligt. Kan ikke huske hvornår mareridtet begyndte, men det var grufuldt. Blod. Og dæmonerne. Dæmonerne. Jeg prøvede at kæmpe imod, men jeg var for svag. Jeg kom først til mig selv, da jeg vågnede i lejligheden med blod over det hele og politiet stormede ind.

Pûlineq vil have detektiverne til at finde beviser for, at den rigtige skyldige er hans ekskone Najaraq Rasmussen, (eller Najaraq Jensen som hun hed, før de blev gift). Det er hende, der har gjort dette mod ham. Hvis detektiverne spørger, hvorfor han tror det er hende, så forklarer han at, hun mildest talt var utilfreds, da han gik fra hende.

Hun havde forhekset ham til at være sammen med hende, og det var kun fordi hans bror Ilimagêq reddede ham, at han kom fra hende. Hun lovede, at hun ville få ram på ham, koste hvad det ville. Hvis ikke detektiverne mener det er nok, vil han yderligere fortælle at radioenen spillede "Kvinde min" da politiet stormede ind. "Kvinde min" var deres sang.

Pûlineq ved ikke, hvor Najaraq befinder sig. Det sidste han har hørt er, at hun tog sig af dage for lidt over et år siden. Men det tror Pûlineq ikke selv på. Hun lever og har fået ham besat.

Ser I, hun er ikke bare en tilfældig kvinde, man lige møder og så bare går videre. Nej. Hun er smuk. Meget smuk. Så smuk at hun bedøver dine sanser. Hun tager bo i din krop. Styrer dig. Dine tanker. Hun bliver inde i dig lige så længe, hun ønsker det. Og først når hun vil, kan du blive fri igen. Med mindre du selvfølgelig får hjælp udefra, ligesom jeg gjorde.

Desværre har Pûlineq ikke noget billede af Najaraq, eftersom han, desperat for at få hende ud af systemet, brændte alt, der bare mindede ham det mindste om hende. Men det kan være hans bror Ilimagêq har et billede liggende. Han bor i Banebyen.

Når detektiverne har fundet hende, og fundet beviser for, at hun står bag, skal de komme tilbage til fængslet. Så har Pulle yderligere en opgave til dem. For hele denne affære kan han tilbyde 30.000 euro. Kontant. Han har af åbenlyse årsager ikke pengene på sig, men fortæller at når de kommer tilbage får de at vide, hvor pengene er. De har en uge til opgaven. Da skal han i retten igen.

Før detektiverne går deres vej, kigger Pûlineq Svend dybt i øjnene og hvisker ham i øret; "Det gør ondt ikke sandt? Du har ikke langt igen, men jeg kan hjælpe dig hvis du ønsker det". Mere når han ikke at sige før de to fængselsbetjente hiver ham op og lader ham humpe ud, mens han kigger tilbage på Svend og nikker.

Gerningsstedet

Der er seks lejligheder i opgangen, hvor Pûlineq bor. Det er fortrinsvis mindre bemidlede, der bor her, og bygningen bærer da også præg af, at det er nok så billigt at bo her. Revner i væggene, skæve møgbeskidte trappetrin og en trappebelysning, der kun virker på hver anden etage, hvis man altså er heldig. På stuen til vestre bor Henrik Læsø og stuen til højre Gertrud Gylling Christiansen. På første sal bor Peter og Elise Hansen til venstre og til højre Pûlineq. Anden sal har familien Mulkana til venstre og familien Sørensen til højre. Går man af bagdøren ender man i baggården. Her er der legeplads og gode klatretræer fulde af gårdlejlighedernes børn.

Stuen til venstre – Henrik Læsø

På stueetage til venstre bor Henrik Læsø, en gammel pensionist. Lejligheden er normalt fyldt med hunde, fem af slagsen for at være præcis, men i dag mangler der én. Den hedder Pelle. Hundene der er i lejligheden hedder Pepsi, Pingo, Panda og Pondus og er alle små langhårede gravhunde. Det første Henrik gør, når han har åbnet døren for detektiverne, er at spørge om de har set Pelle. Og han skælder dem ud, hvis de tror Pelle er en kat.

Aldrig har jeg hørt noget så åndssvagt. Pelle. En kat. I må ha spist søm. Men har I set ham eller hvad. Han har snart været væk i to dage. Det ligner ham ikke. Han er garanteret blevet kidnappet. I er detektiver siger I? Kan I så ikke finde Pelle for mig? Og så smadrer dem, der har kidnappet ham?

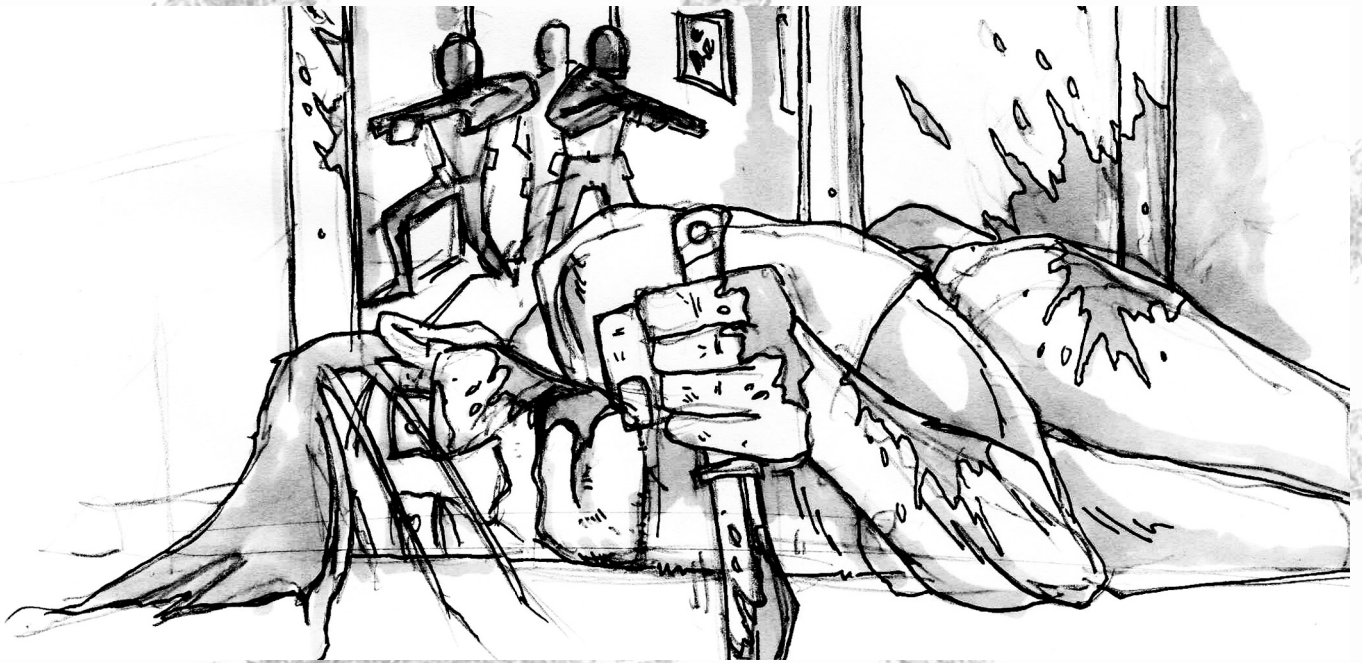
Henrik er lidt speciel, som kun meget gamle mennesker kan være det. Han er yderst bekymret for sine hunde og ikke så meget for hvad der sker i resten af verdenen. Hvis detektiverne spørger til mordet og til Pûlineq, er han slet ikke klar over, at der er sket noget. Han er godt klar over at der har været en forfærdelig masse mennesker i opgangen de seneste par dage, men hvorfor ved han ikke. Han blander sig ikke i andres sager og så skal de heller ikke blande sig i hans.

Faktisk kender jeg næsten intet til dem selvom jeg har boet her siden 1979. Men sådan er det her. Vil man have selskab, så kan man sagtens få det, men ønsker man at passe sig selv er det også helt i orden. Heldigvis.

Til gengæld vil han med glæde fortælle i meget lang tid om alle hans hunde og vise billeder fra samtlige af deres fødselsdage. Hundene er alt, han har efter hans kone døde for 10 år siden af kræft. Hun hed Paulina og det er derfor at alle hundenes navne starter med P. For at minde ham om hende. Henrik ved egentlig ikke noget, men er en hyggelig gammel fætter, hvis man ellers kan lide hunde. Detektiverne kan tage opgaven med at finde Pelle, hvis de synes, men angående betaling nøjes Henrik med at sige, at han måske vil kunne finde en bette skilling.

Stuen til højre – Gertrud Gylling Christiansen

Gertrud Gylling Christiansen bor stuen til højre. Her har hun boet 48 år og hun er ikke interesseret i at snakke med nogen, der ser det mindste farlige ud. Og hendes definition af farlig spænder vidt. Er man indvandrer dyrker man massevoldtægt og har man næsering tager man stoffer. Er man skaldet er man nazist og har man en tatovering er man lige kommet ud fra fængslet (sikkert flygtet). Ja, det er jo det de skriver hele tiden i Expressen. Og de har jo ret. Men hvis det er en af de mindre frygtindgydende detektiver, der står foran dørsprogen og holder detektivskiltet frem, er hun villig til at åbne døren. For hun ved jo godt hvad der foregår. Hun vil have besøg af to detektiver og ikke mere. Det er jo ikke et gæstgiveri hun har. De to detektiver, der kommer

ind, får så også friskbrygget kaffe og hjemmelavet wienerbrød serveret, før hun overhovedet tænker på at komme til sagen.

Gertrud er nysgerrig og stiller gerne flere spørgsmål, end hun selv svarer. Hun vil utrolig gerne vide, hvad detektiverne render rundt og laver og hvem de arbejder for. Hvis detektiverne fortæller at de arbejder for Pùlineq, klapper hun I som en østers og bliver meget fornærmet. Faktisk sur.

Nå så I arbejder for ham den psykopat. Nå, der kan man bare se. Nå, men I er vist heller ikke tørstige mere og wienerbrøden, den kan vist godt holde til i morgen. Nå, men det var vist det. Farvel. Nå.

Undlader man at nævne noget om hvem det lige er man arbejder for, eller måske direkte lyver, er Gertrud en helt anden. Ja, hun hørte nemlig noget den dag om morgenen.

Ja, jeg bor jo lige under ham massemanden. Og den morgen kom han hjem meget mere støjende, end han plejer. Han kommer hjem hver morgen klokken 6.00. Ja, han arbejder jo som rengøring et eller andet sted. Ja, selv massemanden skal jo leve af noget. Har I fanget mange massemande?

Nå, men han råbte op. Ja jeg ku ikke høre helt om hvad, selv om jeg prøvede. Jeg tror nok det var noget om dæmoner. Det eller tyfoner. Ved I hvad han råbte op om?

Men meget hurtigt blev der et frygteligt spektakel. Der blev råbt meget højt, både fra hende, altså Birgitte og så Plulikæk eller hvad det nu er ham massemanden hedder. Ja, hvad er det egentlig han hedder? Hvorfor kan han ikke bare hedde noget dansk, når han nu bor i Danmark. Det er ligesom familien på anden sal. De hedder alle noget frygteligt sludder.

Ja ja, den lille baby begyndte også at skrig. Men så blev der helt stille og man ku kun høre lyden af radioen. Den spillede Kvinde Min. Det er sådan en dejlig sang. Ham Kim Larsen er nu sådan en dejlig mand. Tænk engang, han er snart 70 og han spiller stadigvæk. Og så kom politiet.

Første til venstre – Peter og Elise Hansen

I lejligheden første til venstre bor ægteparret Peter og Elise Hansen. Det er et midaldrende ægtepar. Elise er hjemmegående på grund af vrøvl med ryggen efter 23 år som rengørings assistent. Peter arbejder på kommunen og nærmer sig pensionsalderen med hastige skridt. Besøger detektiverne ægteparret om formiddagen eller eftermiddagen er det kun Elise, der er hjemme. Efter klokken 17 er Peter også kommet hjem. Ikke at det gør nogen forskel. Peter siger ikke meget og Elise taler for to. Desværre for detektiverne har hun ikke meget fornuftigt at sige. Det er mest om, at hun selvfølgelig vidste, at det ville gå som det gjorde. Man kan jo se det på ham. Psykopat, selvkært.

Ja, man skal altså ikke have nogen psykologidoktorgrad for at vide, at den mand var psykopat. Hans øjne var jo helt vilde. Og så lugtede han sådan af rengøringsmidler. Ja, jeg har læst at psykopater er meget renlige, så lægger man jo hurtigt to og to sammen.

Hvad siger du? Nå han arbejdede som natrengøring. Det gør det da ikke bedre. Der er da ingen normale mennesker, der gør rent om natten.

Men under alle omstændigheder ku jeg mærke der var noget i gærde. Han kiggede på mig på sådan en underlig måde aftenen før det skete. Ja, altså mere end sædvanligt. Sådan rigtig nu-slår-jeg-snart-nogen-ihjel-agtigt. Derfor skyndte jeg mig jo, som den gode borger jeg nu engang er at ringe til politiet med det samme, jeg kunne høre at der blev ballade den morgen.

Første til højre – Pûlineq Rasmussen

Dette er Pûlineq Rasmussens lejlighed. Udenfor døren er der en ung betjent stationeret og indenfor går der en enkel retsmediciner rundt. Der skal flashes et par detektivskilte før de må komme ind i lejligheden.

Lejligheden er en typisk tre værelses lejlighed i den ikke alt for dyre ende af Nørrebro, bortset fra alt blodet naturligvis. Der er et lille køkken ud til en fællesgård med masse unger, der løber rundt og leger som kun børn nu kan.

Stuen er er forholdsvis pænt møbleret. Lædersofa og en sofastol, der ikke passer sammen. Et sofabord og vakkelvorent tv-bord med et 24" tv med en gammel dvd-afspiller og et par dårlige action film med van Damme og Seagal. På væggen er der et par familie billeder og et par kunstplakat med van Goghs åkander. Rimelig tacky, men her og fru Danmark når det er bedst. Bortset fra alt blodet naturligvis.

Det starter i stuen. Blodet. Store plamager af størknet blod suget ind i det billige gulvtæppe. Og på væggene. Håndaftryk af blod. Og på sofaen. Blodstrint på tv-skærmen. Og på dvd-maskinen. Der er også plamager af blod i gangen. Her er den første indtegnning af et lig. Det er et lille lig. En baby. Det har været svært at lave en indtegnning for alt det blod på trægulvet. I soveværelset er den sidste indtegnning. Det er en voksen. Der er blod på gulvtæppet. Og på væggene. Og i dobbeltsengen. Det blomstrede sengebetræk har skiftet farve fra mat-gul til størknet rød. Lamper er væltede. Et vægspæjl er knust. Blod. Blod overalt. Det er tydeligt at se, at hvem end der har gjort det, har gjort det grundigt. Hele huset er indsmurt i blod, undtagen toilettet. Her er der i skrigende kontrast pinligt rent.

Anden til venstre – familien Mulkana

Her oppe på anden til venstre er det familien Mulkana, der holder til. Det vil sige at familiens to unger kun er hjemme ved spisetid. Om formiddagen er de i skole og om eftermiddagen og aftenen leger de nede i gården, så længe de kan trække den. Manden i hjemmet, Shurjeel Meraj, arbejder som softwareudvikler for et større IT-firma, og kommer først hjem ved syv-tiden. Hjemme det meste af tiden er kun husets frue, Rushna. Hun byder detektiverne velkomne og byder på pakistanske delikatesser, hvis de altså præsenterer sig ordentligt. Eftersom Rushna har lidt besværligheder med det danske sprog, er hun ikke meget for en masse alt for indviklede spørgsmål. Hvis de bliver det siger hun blot: *Jai ikke helt forstå. Vent lidt. Jai kalle på Karim og Haroon.* Derefter går hun over til et vindue, der vender mod gården og råber på sine to sønner. Et par minutter senere står de to pakistanskudseende 12-årige tvillinger ved navn Haroon og Karim i stuen. Og de snakker dansk. Eller skulle man nærmere sige drevent københavnsk. Herefter fungerer de mere eller mindre som tolke mellem detektiverne fra

dansk til urdu og fra urdu til dansk. Samtidig er det to helt normale danske pre-teenagedrenge, der har læst lidt for meget Stephen King, Dean R. Koontz og Dennis Jürgensen og bestemt set lidt for mange splatterfilm og spørger derfor flere gange om de mere bestialske detaljer. De vil vide alt: hvem der døde først, om der var ligeså meget blod som i Evil Dead II, om deres hoved var smadrede så man kunne se deres hjerne ligesom Bad Taste. Spiste han af dem som i Return of the Living Dead osv.

Ja, min mor kender godt Pûlinak, men har ikke rigtig talt med ham. Han virkede flink nok og har da hjulpet mor med nogle indkøbsposer en gang i mellem. Fåkked åb at han er psyko. Hvad brugte han til at sprætte dem op? En køkkenkniv eller hvad?

Hold nu kæft. Jeg har læst at han brugte en økse, lissom i Misery.

Hun brugte sgu da en sån en kæmpe hammer i Misery Sgu da ik i bogen, din spasser...

Og sådan fortsætter diskussionerne, medmindre detektiverne får ungerne lidt mere under kontrol. Rushna har ikke rigtig noget stort at bibringe detektivernes undersøgelse med, med mindre detektiverne nævner at de leder efter en grønlands kvinde. Så vil hun huske, at der stod en grønlandsk kvinde i gården et par dage før mordet. Hun husker, det fordi det er så sjældent, der kommer nye mennesker i gården. Når det endelig er, er det som regel forhultede bumser og drankere på jagt efter et sted at overnatte. Men hende her, den grønlandske kvinde, sad bare og så op mod Pûlineqs lejlighed. Så snart kvinden så Pûlineq i vinduet, gik hun. Rushna fik aldrig talt med hende og hun kom aldrig tilbage. Hvis detektiverne kommer til at nævne at Najaraq er formodet død, går ungerne helt amok. Så kan de 10.000 spøgelses- og vampyrfilm og der er ingen ende på sindssyge teorier. Hun kan være en hævnende ånd, en grønlandsk psykovampyr, en satans håndlanger eller måske satan selv osv. Hvis de får tid nok kommer de naturligvis op at skændes om det og mor Rushna må tage affære. Hun skælder dem højlydt ud på Urdu og giver dem en hurtig kindhest. Og undskylder derefter til detektiverne for drengenes opførsel. Drengene tager sig til kvinderne og beklager sig som kun unger kan.

Anden til højre – familien Sørensen

Familien Sørensen er kun hjemme om aftenen. Familien består af mor Pia, far Bent og Susanne og Tora på henholdsvis 1 og 3 år. Begge forældre arbejder hele dagen og henter først deres to piger i børnehaven så sent som overhovedet muligt. Så hvis detektiverne kommer sent er der liv i det lille hjem. Hvis de kommer tidligt er der tomt som graven.

Pia og Bent er egentlig ikke interesseret i at udtale sig til detektiverne. Ikke fordi de har noget at skjule, men de har hænderne fulde med to trætte skrigende unger

og så har de egentlig ikke set noget. De ved kun hvad der stod i avisen. Jo, de så da alt politi og sådan, da de tog på arbejde, men derudover kan de ikke bidrage til efterforskningen.

Broren

Banebyen: Det eneste sted i midten af byen, hvor ingen gider at opkræve husleje. 5-600 fattige har opslået Danmarks første rigtige slumkvarter. DSB's vagtkorps forsøger af og til at rydde området med bulldozere og hunde, men da beboerne ikke har meget at miste, og husene alligevel er bygget op af skrammel, skyder de hurtigt op igen.

- Fusion grundbog s.12

For at opsøge Ilimagêq kræver det lidt tålmodighed, eftersom han bor i banebyen. Her bor byens fattigste, der alle bor i blikskure uden hverken gadeskilte, dørskilt

eller husnummer. Heldigvis kender de fleste lidt til hinanden, så det er ikke umuligt at finde frem til ham. Lad detektiverne støde ind i den ene forhutlede tilværelse efter den anden, som meget gerne fortæller noget, men mod en betaling naturligvis.

En anden mulighed er at arrangere et lille overfald. Det er ikke alle indbyggere, der ved noget, men derfor vil de jo gerne have nogle mønter akkigevæl. Og hellere end gerne dem alle sammen. Så arranger et lille overfald med fire tiggere, der med store crack-øjne desperat angriber detektiverne i håb om penge til det næste fix, eller måske bare mad i morgen.

Det lille røde blikskur

I et lille rødt blikskur i banebyen sidder Ilimagêq, Pûlineqs bror. Det er tydeligt at se at Ilimagêq er meget fattig. Han bor i et utæt blikskur og det er ikke mange jordslige ting her. Han sover på en drømmeseng og har sit tøj i en sort plastisk sæk. Derudover er der i skuret et meget brugt rundt spisebord og et par fallerede skæve stole, der har set bedre dage.

Lige som sin bror er Ilimagêq grønlander, men tydeligvis ældre, mere hærgnet og lidt mere brugt. Med sit fedtede hår og manglende tænder er han indbegrebet af folks fordomme om den grønlandske drukmås. Bortset fra at han ikke er fuld. Men han er heller ikke helt klar oven i. Det er som om han konstant er lidt i en anden verden. Som en junkie der har lidt rester i kroppen fra et dårligt trip. Ilimagêq læser desuden, så D bliver til T og B bliver til P. E kan også blive til A.

På bordet står nogle små benfigurer. Dem må man ikke røre, for så mister de deres kræfter. Uopfordret vil Ilimagêq fortælle om de små figurer.

Te hetter tupilakker. Te er Tæmoner. Pas på tem, te er meget farlige. Tem her er ikke farlige endnu, men tet kan te blive. Først skærer man figuren ud af penet, og så kalder man på ånden. Når ten så kommer så skal man passe på, for te er farlige. Når man så kan kontrollere ten, så sender man ten ud. Ud for at være farlig.

Han skal virke lidt ufrivillig komisk og detektiverne gerne sidde lidt tilbage "right...wacko." Men der er alligevel et eller andet skræmmende over ham, når Ilimagêq tager en tupilak op og detektiverne kan se at han mangler de midterste fingre på begge hænder (det vil sige pegefingre, lange finger og ringefinger). Hvis detektiverne spørger, hvordan han har mistet sine fingre, fortæller Ilimagêq meget nøgternt, at dem har han skåret af.

Ilimagêq fortæller

Af princip har Ilimagêq ikke meget at sige om Najaraq, måske lige ud over at hun var en heks. En grim heks. I stedet for at uddybe det yderligere, henter han en skotøjsæske under drømmesengen. I den er der en broget bunke af billeder, gamle som nye. Han roder lidt i æsken og finder så et frem, som han giver detektiverne. Billedet er et krøllet billede fra en "fest" (en eller anden undskyldning for at drikke som svin). Pûlineq har armene omkring en grønlandsk kvinde. De ser begge ustyrlig fulde ud. Kvinden ligner lort. Eller sagt på en pæn måde – hun er ikke særlig pæn. Rynket og ufriseret,

med manglende tænder i over- og undermund og lidt for store øjne og en bred næse. Hvis dette er Najaraq, er hun kort sagt tudegrim. Hun er absolut ikke den skønhedsdronning, Pûlineq fortalte om.

Derudover ved Ilimagêq ikke hvor Najaraq befinder sig. Han håber bare, hun virkelig faldt i søen, som rygterne siger det. Men det kan være, de ved noget på Det grønlandske Hus. De plejer at have et godt overblik over det grønlandske mindretal i byen.

Om Pûlineq og Najaraqs forhold har han heller ikke meget at sige. De var farlige for hinanden og hende mere end ham. Det var bedst at få Pûlineq væk. Så det gjorde han så. Hvis man spørger til, hvad han mener med farlige for hinanden, ryster han lidt på hovedet.

Hun troede hun ku trylle. Men tet er først farligt hvis man tror på tet. Og Pûlineq troede på tet. Men hun ku ik trylle. Hun var pare syg i pøtten.

Pelle stikker snuden frem

På vej væk fra Ilimagêqs skur ser detektiverne en langhåret gravhund gå frit. Hvis detektiverne løber efter den, løber den hurtigt væk og forsvinder i en af de mange små gyder og pisrender i det store skurhelvede, som Banebyen nu en gang er.

Rygtejagt

Hvis detektiverne bestemmer sig for at finde Najaraq, begiver de sig ud på en rygtejagt af de helt store. Ingen har rigtig set hende i over et år. De, der mener at vide noget, har altid hørt det fra en som har hørt det fra en anden osv. Og de vil som regel kun sige noget, hvis de lige får en halvtredser under bordet, eller bliver intimideret nok.

Om Najaraq

De fleste er enige om, at hun var en strid so. Men de fleste er også enige om at være pisse bange for hende på trods af, at ingen har set hende i over et år (for man kan jo aldrig vide). Til gengæld er der stor enighed om, at hun var tudegrim.

"Kan godt huske hende. Lignede en røv med ører, men det sagde man selvfølgelig ikke højt for hun var jo pisse farlig."

"Kurt kørte galt efter at Najaraq forbandede ham."

"Hun forbandede mig en gang. Min hund døde og jeg havde tyndskid i en måned. Hun er farlig"

"Hun var så fucking grim, at det gjorde ondt i øjnene at se på hende. Hvordan Pulle ku holde ud at være sammen med hende fatter jeg ikke. Hun må jo ha kunne nogle tricks."

Hvor er hun?

Der er mange bud på, hvor Najaraq befinder sig. Nogen mener, hun er taget hjem til Grønland, og andre mener hun er død eller blot bosat sig på Nørrebro

eller Christiania. Et follow up på disse rygter vil være frugtesløse, bortset fra det med isen. Der var rigtig nok en udrykning for godt halvandet år siden. Nogen havde spottet et hul i isen ude på en af søerne. Det var jo ikke noget i sig selv, men ud til hullet gik fodspor fra en kvinde, og der var ingen spor væk fra hullet. Der blev sat en større eftersøgning i gang, men de dukkede aldrig noget lig op. I de lavere lag samfundet lød jungletrommerne at det var Najaraq, der i en brandert var faldet gennem isen. Hun er i hvert fald ikke set siden. Historien kan bekræftes af et besøg på en Falck station og et par samtaler, med et par tiggere, der holder til ved søerne. Eller måske kan detektiverne selv huske omtalen, der var i avisen for halvandet år tilbage.

"Jeg mener hun faldt gennem isen ude på en af søerne for et par år siden og druknede"

"Jamen hun arbejder i en frisørsalon på Nørrebro"

"Jeg har hørt, hun rejste tilbage til Grønland. Håber hun er blevet ædt af en isbjørn."

"Hun bor sgu da ude på Christiania. Tror jeg nok."

"Jeg har hørt fra en som ved det helt sikkert, vist nok, at hun er sammen med en eller anden ung blegansigt."

"Har I prøvet Grønlænderhuset?"

Om Forholdet

Der er stærk uenighed omkring forholdet mellem Pûlineq og Najaraq. Nogle mener han virkelig var forhekset. Ja, hvorfor skulle han ellers være sammen med den tudegrimme kommanderende sæk? Andre mener at det eneste der holdt dem sammen, var at de kunne drikke lige meget. Og det var meget. Om hvordan de kom fra hinanden, er de fleste enige om at der ikke var så meget hokus pokus. Illi, ham broren, tog Pulle i hoved og røv og fik ham på afvænnning. Najaraq lod han sejle i sin egen sø. Det var hun vist ikke så glad for.

"Forhekset mig i røven. Det eneste han var forhekset af var flasken"

"De lavede fanme ikke andet end at drikke hjernen ud. Den ene dag var værre end den anden."

"Ja, klart nok at han var forhekset. Han var jo helt i en anden verden, når hun var der. Enten det eller så var han skide fuld. Hun var i hvert fald."

Natarbejde

Pûlineq arbejdede som rengøringsassistent for firmaet Quick Night Clean A/S (QNC). Her har han arbejdet de sidste år. QNC ligger på Vesterbro på anden sal i et lille skodkontor. Efter aftale eller via telefon kan man komme i tale med direktør Flemming Skotlander.

Flemming er en stor mand. Overvægtig vil nok være i underkanten at sige. På grund af sin størrelse sidder han konstant og pruster over varmen. Den går ham i den grad på og hans store røde hår og overskæg er helt vådt af sved. Men han er ellers flink nok og har intet imod at tale

med detektiverne, så længe de viser gyldig legitimation, naturligvis. Ret skal være ret og han orker ikke at tale med flere journalister.

Flemming kan forklarer at et job hos QNC ikke noget fancy job, men det en start, når ens straffeattest har det med at komme i vejen. Som ansat hos QNC var det Pùlineqs opgave at sørge for at der hver nat blev gjort rent hos Bæch og Søn, en stort skofabrik, der ligger i udkanten af Amager. Han var naturligvis ikke alene om en hel fabrik. De var tre, Frederik B. Ebbe og Søren Høegh og så Pulle Rasmussen. Nu er det kun Søren, der er tilbage på holdet efter Frederiks "ulykke" på Øresundsmotorvejen.

Ja, jeg ved sgu ikke hvad fanden man ellers skal kalde det. Idiotten bestemmer sig for på vej hjem fra arbejde at smide alt sit tøj og gå ud på motorvejen. Det tog jo ikke mange sekunder før en stor trucker lavede ham til vejsplæt. Det var fanme en mærkelig historie. Og så skete det jo samme morgen som Pulle gik bananas. Fanme mærkeligt.

Det varer sikkert ikke længe inden Søren bliver fyret alligevel. Søren har et problem med at komme på arbejde, da han har lidt for travlt med en eller anden grønlandsk dulle. Og det er naturligvis ikke blevet bedre efter det der skete med Frederik og Pulle. Hvis detektiverne spørger om Søren var på vagt den aften, kan Flemming ikke give et svar sådan lige på rede hånd. Han har trods alt en hel del medarbejdere, men han kan finde ud af det til senere. Senere vil Flemming så ringe op og fortælle, at Søren var på arbejde den aften. Han har da i hvert fald stemplet ind og ud.

Detektiverne kan, hvis de spørger pænt, sagtens få både den afdøde Frederik B. Ebbes adresse og Søren Høeghs nuværende adresse.

Hos Søren

Søren er en ung mand, kun 32. Han er en pæn fyr med en forholdsvis råt udseende. Med sine adskillige tatoveringer (flere af dem fra fængslet) ligner han en kriminel og han har da også levet et temmelig hårdt liv med sprut, narko og kriminalitet. Men som kun få andre fik hans liv en ny drejning, da han en dag kørte galt i en stjålet bil og slog en ung pige ihjel. For uagtsomt manddrab, samt biltyveri og en hel liste af andre større og mindre forseelser fik Søren 10 år i skyggen. Han kom ud efter 8 år på grund af god opførsel. Og Søren har faktisk opført sig godt, også siden. Han har fået et job hos QNC, fundet sig en lejlighed. Drikker kun i begrænsede mængder og sidst men ikke mindst fundet sig en kæreste. Søren har ingen intentioner om at komme i fængsel igen, nu da han endelig har fået sig et nogenlunde liv.

Søren Høegh bor lidt i samme stil som Pùlineq. Det er en billig lejlighed, og havde man pengene kunne bygningen alligevel ikke reddes. På første til venstre bor Søren Høegh. Søren er lidt mistænksom af sind, specielt eftersom det er ham, der står bag forgiftningen af Pulle og Frederik. Han er faldet for en grønlands pige, der en aften bad ham om at tage en kande kaffe med på arbejde uden selv at drikke noget af den. Efter at have læst avis den næste morgen er han godt klar over den er helt gal. Men i stedet for at melde sig, holder han sig for sig selv. Det eneste Søren venter på er at nogen lægger to og to sammen og kommer efter ham. Og han har ikke tænkt sig at overgive sig frivilligt. Indenfor rækkevidde har han et oversavet jagtgevær.

Hvis detektiverne banker på, vil han spørger hvem det er uden at åbne døren. Med mindre det er nogen han kender, skyder han og stikker derefter af. Så hvis detektiverne siger de detektiver, skyder Søren et stort hul i døren og tager så benene på nakken. Hvis detektiverne er opmærksomme, kan de høre Søren storme gennem lejligheden og ud af bagdøren, der fører ned til baggården. Det kan også være, at detektiverne har postet en mand gården. Hvis de er dygtige, kan de fange ham. Hvis de er for langsomme stikker han af, men kontakter dem senere på grund af ekstrem dårlig samvittighed. Han ville jo ikke skade nogen.

Hvis det sker, vil han ringe til detektiverne efter at have fået detektivernes nummer af Flemming på QNC. Søren vil fortælle detektiverne samme historie, som der står under afsnittet "Fanget".

Søren stikker af

Hvis Søren stikker af, er der et par måder at finde ud af noget om ham. Detektiverne kan spørge naboerne eller rode gennem lejligheden. Vil detektiverne gennemrode Sørens lejlighed, kræver det en dommerkendelse, hvilket ikke skulle være noget problem efter den velkomst. De kan også skide højt og helligt på dommerkendelsen og lirke døren op eller smadrer den (der er jo sikkert ikke meget tilbage alligevel). Uanset vil politiet være fremme i løbet af fem til ti minutter.

Sørens lejlighed er spartansk indrettet. Det ser mere ud til at være gjort af økonomisk hensyn end valg. Selve lejligheden er ikke særlig interessant. Der er de ting, der skal være i en lejlighed og ikke alt for rodet. Men er detektiverne observante kan de finde to ting af interesse. I stuen står der på en hylde en lille hvid dekadent figur skåret ud af ben, meget lig dem detektiverne så hos Ilimagêq. Derudover er der en termokande, der står i køkkenvasken med kun en bundsjat af kold kaffe. Det er den kande, Søren havde med til at forgifte Pùlineq med. Hvis detektiverne undersøger den, vil de finde rester af et stærkt hallucinerende og meget farlige narkotikum kun læger kan udtale.

Naboerne har ikke meget at sige. Dem der er hjemme, en ældre herre på stueetage og en enlig mor på anden, kan ikke fortælle meget. Den ældre herre, Sigurd Gunnersen, kan kun fortælle at Søren virker som en flink fyr. Han holder ikke vilde fester og kan godt lide at sidde nede i baggården og få sig en øl, når vejret er godt. Cirkeline Andersen, som den enlige mor hedder, kan fortælle det samme. Flink fyr, stille og faktisk lidt lækker. Så hvad han skal med den klamme grønslænder, det fatter hun altså ikke. Om grønslænderen nu også er så klam, er ikke helt til at vide, eftersom det er tydeligt at mærke at Cirkeline selv er brændt lidt varm på den kære Søren. Om Søren forhold til "den klamme grønslænder" kan hun kun sige, at det er forholdsvis nyt. Et par uger, måske en måned.

Fanget

Hvis detektiverne fanger Søren vil han nægte at udtale sig, indtil detektiverne (måske) er lidt hårde ved ham. Men selv der vil han forsøge at binde dem en historie på ærmet. Han vil undskylde sin flugt med, at han troede de var rockere, eftersom han skylder nogen noget osv. En løgn der med lidt held kan gennemskues. Og med lidt hårdere metoder vil han knække helt. Han vil fortælle om hans nye kæreste, Naja, og hvordan hun fik ham til at komme med kaffe til natholdet. Det eneste han fik at vide var at Pulle *skulle* drikke det og at Søren selv *ikke* måtte drikke det.

Hun var ret specifik. Men hvad det lige var der var i kanden vist jeg sgu da ikke. Jeg troede bare det var noget der ville gi ham tyndskid i en uge eller så. Så et tak for sidst fra en sur eks eller. Det var sgu da først da jeg så nyheder dagen efter jeg så hvad fanden der var sket. Pulle smadrede familien og Frederik blev smadret til mos på motorvejen. Det var sgu da ikke meningen..
snøft

Søren ved godt, han har gjort noget ufattelig dumt og tragisk, men til hans forsvar kan det så siges, at han faktisk ikke anede, hvad der var i termokanden. Ikke desto mindre frygter han meget lange fængselsstraffe og des lige. Men han ved ikke, hvor Najaraq er nu. Han har aldrig været i hendes lejlighed. Hun kom altid til ham.

Han har heller ikke noget billede af hende og kan kun yderligere supplere med, at de mødtes til en kaffemik, Pulle tog ham med på. Kaffemik er hver søndag kl. 12.00 på Det Grønlandske Hus. Om den lille benfigur i lejligheden kan han kun sige at han har fået den af Naja. Og hvis ikke detektiverne ved det, kan Søren fortælle at det er termokanden, der står i køkkenvasken, han brugte. Han har ikke rørt den siden. Han har ikke turde.

Motorvejen

På motorvejen er der intet at se længere. Det vil sige lige bortset fra den store blodplamage udfor indfaldsvej 27. Regnen burde have vasket den væk for længst, men på grund af hedeølgen sker der intet. Trafikken kører som den plejer; tung, monoton og farlig.

Besøger man Frederiks B. Ebbes lejlighed, bliver man modtaget af den Frederiks højgravide kæreste, Betinna Graversen og hendes mor Karina, der er på besøg for at støtte sin datter i denne hårde tid.

Betinna er som folk er flest, når de er højgravide, vel og mærket. En stor skude, bliver hurtigt træet og irriteret og ikke mindst klager hun over, hvor fed hun er blevet. Og så er hun meget emotionel, specielt når samtalen kommer til Frederik. Han er, som detektiverne nok kan regne ud, far til Betinnas ufødte barn, og en fremtid som enlig mor på mindsteløn er ikke ligefrem særlig lykkelige. Hun forstår ikke, hvorfor Frederik bestemte sig for at gå nøgen på motorvej.

Det giver jo ingen mening. Slet ingen mening. Han var en stille og rolig fyr. Han var desværre ikke så boglig stærk, så han måtte jo tage det arbejde, der var. Og mens den bette er på vej, havde han to jobs. Men han tog hverken stoffer eller noget. Han var en flink fyr.

Graver detektiverne videre vil de kun få bekræftet den tårepersende historie om den unge ligevægtige mand, der aldrig tog et skridt i den forkerte retning. Han var en yderst stabil person uden uddannelse men med ren straffeattest.

Det Grønlandske Hus

Det Grønlandske Hus blev oprindeligt tænkt som et kulturelt knudepunkt for det grønlandske mindretal i Danmark. Der blev placeret et hus i hver af de større byer i landet, København, Odense, Århus og Aalborg. Her kunne man gå og få bekræftet sin kulturarv gennem samtaler med andre grønlændere, udstillinger og andre kulturelle begivenheder. Men helt så nemt skulle det ikke gå.

En hvis procent af det grønlandske mindretal er glade for at tale grønlandsk og så den gratis kaffe, men ikke så meget kulturen, ud over den danske drukkultur, altså. Og det var disse folk, der i midten af 2008 havde taget over som klientel. Væk var de flotte kulturarrangementer og dermed det sobre ansigt udadtil. Og væk var støtten fra det grønlandske hjemmestyre. Uden den økonomiske støtte ville de grønlandske huse gå fallit.

De grønlandske huse henvendte sig til kommunerne for at få en løsning på problemet. Kommunerne skaffede i samråd et nyt grønlandsk hus i hver af de fire byer. Ikke til kulturelle arrangementer, men til et opholdssted for det mindre bemidlede grønlandske mindretal. De nye huse var naturligvis ikke helt så luksuriøse som før, men der var kontor, køkken, kantine og toilet. Alle var glade. De kulturelle arrangementer kunne genoptages i de oprindelige grønlandske huse, igen med støtte fra det grønlandske hjemmestyre og de "uønskede" kunne få gratis kaffe og øl til en flad femmer. For at undgå forvirring blev de nye huse hurtigt omdøbt til "grønlanderhuset" i folkemunde.

Det Grønlandske hus ligger hvor det altid har ligget et sted i centrum. Grønlanderhuset derimod ligger nærmere Hovedbanegården og Banebyens slum. I Det Grønlandske Hus kan man få oplysninger om byen grønlandske befolkning, tale grønlandsk, opleve den grønlandske kultur live til specielle arrangementer og hygge sig over en velskænket kop kaffe. I Grønlanderhuset kan man få en kop kaffe. Eller en øl.

Information

Kontakter detektiverne personalet, kommer de til at tale med Inger, der desværre ikke kan hjælpe spillerne særligt meget. At Det Grønlandske Hus skulle have information om hver enkelt af de grønlændere, der er bosat i Danmark, er en udbredt misforståelse. Viser detektiverne hende et billede af Najaraq, fortrækker Ingers ansigt til et surt ribs. Hun ved udmærket godt hvem hun er.

Hun var jo en af de uønskede. Vi var jo næsten ved at lukke stedet på grund af dem og ikke mindst hende.

Hende og så hendes kæreste. Ja, hvad var det, de kaldte ham. Pølle eller sådan noget. De kom trofast hver dag for at sidde og drikke øl og snakke meget højt sammen

med de andre grønlændere. Selv under kulturelle arrangementer. De var meget forstyrrende.

Hun fortæller historien om hvordan Det Grønlandske Hus fik en afstikker i Grønlanderhuset, hvor de nok vil få mere held med at finde hende.

Grønlanderhuset

Grønlanderhuset er en gammel grim bygning, der ikke er blevet pænere af at blive indvaderet af bagstive grønlændere på jagt efter en gratis kop kaffe og en øl til en enkelt euro. Tilsat 25% blandet landhandel af andre nationaliteter, der i den grad er gået i hundene, så har du Grønlanderhuset. Ikke noget kønt syn. Alligevel bliver man overrasket, når først man kommer ind i selve bygningen. Folk sidder rent faktisk roligt og drikker deres kaffe eller øl, og ingen skændes (så vidt detektiverne kan se og så forstår de jo heller ikke grønlandsk). Stedet ser faktisk bedre ud indenfor, og går man op til kantinedisken, forstår man pludselig hvorfor. Bag desken står Olaf og han er stor.

Olaf er to meter og ti og næsten lige så bred. Han har et stor fuldskæg og ser meget farlig ud, i hvert fald når han mander sig helt op og rynker lidt på øjenbrynene og lidt på næsen. Så forstår man godt et vink med en vognstang og retter sig efter hvad han siger. Og det er da også sådan Grønlanderhuset kører. Olaf er egentlig en stille herre. På trods af sin store pondus er han mild af sind, men lægger heller ikke fingre i mellem, når der opstår ballade.

Folk kan gøre hvad de vil ude foran huset og indenfor kan de sidde og drikke lige så meget øl og kaffe de overhovedet orker, men Olaf acceptere ikke ballade. Overhovedet ikke. Grønlanderhuset er virkelig his way or the highway, men det har alle grønlanderhusets gæster også for længst accepteret. Olaf holder nemlig meget af rolige stunder og det mener han også stedets gæster skal, uanset om de vil det eller ej. Grønlanderhuset er en lille oase for de underbemidlede, eller dem der bare virkelig er ude på et skråplan. I ført sin evige islændersweater (som han er meget stolt, da hans mor har strikket den til ham), tager Olaf smilende mod alle gæster, narkomaner som drankere, bumser som ludere, detektiver eller ej, alle på lige fod.

Olaf byder hurtigt detektiverne på kaffe. Han var med til at starte Grønlanderhuset og er meget snaksalig. For at sige det mildt. Oluf har nemlig et problem. Hvis han får lov, kan han tale i timevis og han mister ofte tråden. Hvis ikke detektiverne holder ham til ilden vil han ende med at fortælle anekdoter fra sine rigtig mange år bag desken først på Bassen på Vesterbro, så på Jydepotten på Amager, sidenhen på ... og så på ... og så...

Om Najaraq kan han fortælle, at hun før i tiden var en hyppig gæst i Grønlanderhuset. Men så forsvandt hun for lidt over et år siden.

Rygterne gik jo på at hun havde taget livet af sig. Jeg håbede nu bare hun havde fået styr på sit liv og flyttet til et bedre sted. Fundet sig en bedre fyr. En der ikke drak sig fra sans og samling lige som ham Pulle. Hun holdt specielt af vores søndagskaffemik. Om søndagen bliver der kun serveret kaffe og the og sandwicher. Ingen sprut eller noget. Det er en slags alkoholisk helligdag om du vil... blablabla...

Under alle omstændigheder var hun forsvundet i lang tid. Men så for en måske to uger siden dukkede hun op til søndagskaffemik igen. Jeg tror ikke der var nogen der rigtig lagde mærke til det udover mig. Hun sad jo for sig selv og holder man sig for sig selv, holder folk sig også fra én. Det betyder som regel, at man nyder et trip og ikke vil forstyrres. Det eller at man har et eller andet smitsomt. Hahaha. Men jeg hilste da på hende. Hun har sgu altid været en grim kælling. Jeg kan tydelig huske en gang, hvor hun...

Men hun mødte hvis en ung fyr. Aner ikke hvad han hed. Har aldrig set ham før. Nå, ja, så sagde hun vist nok noget om at komme tilbage søndag til kaffemik.

I kantinen sidder der flere af Kenneths gamle bekendtskaber og man kan som spilleder få flere af rygterne (fra afsnittet "rygtejagt") ind her, hvis detektiverne altså tager sig tid til at tale med kunderne.

Tilbage til Vestre Fængsel

Andre nyheder. Vi er nærmere DSBs nedrivning af Banebyen. Nu får vi jo at se om den bliver nede denne gang. NOOOOT. Hehehe. Og nu til vejret. Der er gode nyheder til jer derude, som er ved at være trætte af 35 grader i skyggen. Et kæmpe skydække bevæger sig ind over Danmark og vi kan forvente et stort skybrud med lyn og torden og hvad der ellers hører med. Godt det samme, jeg var da ved at tro at denne hedeølge ville vare evigt.

Uden for besøgstid

Hvis detektiverne har de fornødne informationer, er det på tide at tale med Pûlineq igen. Det er nu enten sent fredag eller en gang lørdag og fængsler har ikke døgnåbent. En vagt spørger om fængslets måske ligner en seven-eleven. Han er lidt muggen, men nøjes med at se detektiverens ID, før han lukker dem ind. Hvis detektiverne spørger, hvorfor han lukkede dem ind, fortæller han at fængselsbestyrelsen mener at detektivernes arbejde er godt for fængselets ry. Hvis de hjælper detektiverne lidt, vil anklagerne om racediskriminering af fangerne vil falde lidt til ro. Der kan altid gå politik i lortet. Uanset

skal detektiverne tale med Pûlineq før de har muligheden for at komme til kaffemik på grønlanderhuset søndag klokken 12.00.

Besøgslokalet ligner sig selv; gult, grimt og gammelt. Men til modsætning for sidste gang breder der sig i lokalet en liflig duft af friskbrygget kaffe. Af en vagt bliver detektiverne vist hen til et bord, hvor der allerede står seks kopper med skoldhed kaffe. Sort naturligvis. Pûlineq bliver ført ind til detektiverne og bedt om at sidde ned af den tydeligvis nervøse fængselsbetjent

Dissing. Pûlineq sætter sig. Hvis detektiverne spørger til den (forholdsvis) gode behandling, forklarer Pûlineq, at siden han gav Særmark en lille uskyldig benfigur og den stakkels fængselsbetjent begyndte at skide blod, har de resterende betjente opført sig meget mærkeligt.

Uanset hvor mange eller hvor få beviser detektiverne har fundet der peger mod Pûlineqs uskyld, så er Pûlineq kun interesseret i én ting: Najaraq. Har spillerne fundet hende? Det er det eneste han vil vide. Han ved udmærket godt, at han ikke slipper ud af fængslet. Retfærdighed er en for længst hedengangen luksus og Pûlineq har ingen intentioner om appellere sin sag. Han vil kun have en ting og det er hævn.

Detektiverne opgave er ikke noget særligt. I hvert fald ikke hvis man ikke tror overtro og ånder. De skal, når de finder Najaraq, give hende den lille benfigur, de vil finde sammen med pengene, de får for jobbet. De behøver ikke engang at give figuren til hende personligt. De kan bare stille den i hendes lejlighed, lægge den i hendes jakke eller sætte den et sted hun holder til.

Pengene er gravet ned i en cigaræske under det store egetræ i baggården ved lejligheden. De skal kigge efter en lille udskæring i barken. Finder de den, så ved de, hvor de skal grave. Men Pûlineq råder detektiverne til ikke at forsøge at snyde ham. Det ville være synd for alle parter, navnlig dem selv.

Endnu en gang henvender Pûlineq sig til Svend. Han visker så kun Svend kan høre det.

Det gør stadig ondt, ikke sandt? Jeg kan fjerne smerten. Permanent.

Pûlineq lægger sin hånd på Svends bryst og med det samme går der en varme gennem Svend og med et er vejrtrækningen nemmere. Ubehaget er ikke væk, men i forhold til før er det himmerige.

Hvis det skal vare ved, bliver du nødt til at gøre en ting for mig. Najaraq skal ikke blot have en stenfigur. Hun skal heller ikke tages til fange. Hun skal dø. Hvis hun dør, kan du leve.

Efter denne lille magtdemonstration får Svend det meget bedre. Han er ikke konstant stakåndet og behøver kun sin inhalator, når det går virkelig hedt for sig.

Pengeopsamling

Pengene der er gemt i baggården under et stort egetræ, er samtidig gemt under alle gårdbørnenes foretrukne klatretræ. Børn der naturligvis vil spørge til hvad detektiverne laver og om de er politi og om de skal arrestere nogen og om de må holde deres pistol og... Særligt vil Haroon og Karim spørge dem, og endnu mere hvis de allerede har talt med dem oppe i lejligheden. Så får detektiverne slet ikke fred, med mindre detektiverne betaler dem for at forsvinde, eller laver en eller anden form for afledningsmanøvre, så de kan få fred til at grave.

Ved en af egetræets rødder er en lille figur skåret ind i træet. Det er en lille mand med et stort grin. Den ligner en djævel. Hvis detektiverne giver sig at grave finder de et stykke nede i mulden en gammel cigaræske. Den er gjort tæt af en gaffa tape og en plastikpose. Inden i æsken ligger der præcis 30.000 euro i kontanter, samt en lille hvid benfigur. Den ligner til forveksling træsnittet. En lille grotesk figur med djævelske træk. Den ser ud til at holde øje med pengene.

Hvis detektiverne er dumme nok til at tage pengene og derefter droppe sagen, eller bare vente et par dage for så at gå tilbage og fortælle at de ikke kunne finde noget, vil det gå ud over dem selv. Pûlineqs bror Ilimagêq holder

øjne med detektiverne og detektiverne vil begynde at finde små groteske benfigurer uden for deres hjem, på kontorerne og i deres biler, tøj, tasker osv. hvis ikke de opfører sig ordentligt. Herefter vil et par af detektiverne få det dårligt. Rigtigt dårligt. Og de vil føle sig forfulgt og begynde at se mystiske ting i deres øjenkrog. Ting og tegn der alle vil forsvinde så snart detektiverne genoptager sagen.

Kaffemik

Det er søndag og Grønlænderhuset er fyldt med scumbags af den bedste og værste slags, men alle slapper af og hygger sig. Udenfor er der overskyet, men indenfor er der en kaglen fra snakkehovederne og en overdøvende duft af kaffe fra kantinen. Som en konge på en trone, står Olaf bag kantinedesken og styrer slagets gang. Med en sikker hånd langer han kaffekander og sandwich over bordet og kigger olmt på de få, der tror de kan liste sig til en pilsner. Det er den alkoholiske helligdag. Det er søndag. Det er kaffemik.

Kaffen smager af bitre mandler

Olaf spørger detektiverne om de vi have en kop kaffe og dem der vil få hver en varm kop kaffe af Olaf. Olaf må med en skuffet mine fortælle, at han altså ikke har set Najaraq i dag. Men det kan jo være, hun dukker op senere. Man ved jo aldrig med den gamle hejre. Skål.

Hvid detektiverne er opmærksom, vil de se, at folk omkring dem begynder at opføre sig mærkeligt. En sætter sig over i et hjørne, trækker bukserne ned og begynder at skide. En anden stikker sig i hånden med en gaffel. Igen og igen og igen. En tredje kigger sig forskrækket omkring mens han hvisker for sig selv; "de er her de er her de er her..." og et par andre begynder uafhængigt at afklæde sig, da der spimpelthen er for varmt for dem. En sidste begynder først at ryste hovedet for til sidst at løbe rundt i cirkler indtil han køber ind i en eller anden (eller en mur).

I køkkenet bag ved Olaf arbejder en tre-fire frivillige på højtryk for at der er nok mad og drikke til alle. I et splitsekund ser en af detektiverne den ene af medarbejderne. Det er Søren. Eller. Jo. Det må være ham. Men da de kigger efter, er han der ikke. Men radioen spiller Kvinde Min; "jeg har hustlet og spillet tosset og snydt dig ja..."

Lad alle spillere der har drukket af kaffen slå nogle terninger for udholdenhed. Jo flere seksere, jo bedre kan detektiven modstå effekten af den gift, der er ved at brede sig i kroppen af dem. Har man tre seksere, undgår man effekten fuldstændigt. Forsøg for så vidt muligt at gøre forgiftningen til en fælles oplevelse for spillerne. I stedet for at tage hver enkelt detektiv for sig, så forsøg at skabe en fælles stemning af panik og paranoia. Hvis man har slået terninger og kun fået en lille smule gift

i kroppen, får man ikke hele pakken. Man kan måske høre væggene knage eller mærke gulvet synke, eller se mennesker omkring en begynde at få forvrængede ansigtsudtryk, lidt for brede smil eller meget store øjne.

Amok

De eksisterer. Dæmoner. De er her. I kan se dem. Alle kan se dem. De gemmer sig i skyggerne. Lige uden for øjenkrogen. Man kan næsten se dem, hvis man er hurtig nok. Men de er efter jer. Det er helt sikkert. Alle sammen. Væggene i det store rum. Gulvet. Loftet. De bevæger sig. Åh gud. De er... over alt. Og I kan ikke komme ud. Døren er låst. Dæmonerne kommer. De kommer nu. De er i væggene. Og i gulvet. Og. Der er en. Og. SKYD!...

Det er nu det går galt. I et forsøg på at komme detektiverne til livs har Najaraq fået Søren til at forgifte kaffen i huset. Den kaffe samtlige i hele kantinen har drukket. Og det er samtlige der nu begynder at opfører sig underligt. Det skal ende i kaos. En eller flere af detektiverne trækker deres pistol midt i en fyldt kantine i Det Grønlandske Hus. Folk går i panik, men for et par af detektiverne ser det måske ud som dæmoner, der suser forbi i deres yderste øjenkrog. Dæmoner er hurtige. I endnu et split sekund ser de Najaraq. Skyd. Hun er væk. Og Søren. Skyd. Væk? Og så Olaf der med sin store størrelse kaster sig over den detektiv, der er nærmest. Denne gang ikke for at få ro over gemytterne, men derimod for at se vedkommende dybt i øjnene og med rædsel i stemmen sige; *"Du er en dæmon du er en dæmon du er dæmon"*. Skyd.

Døren er låst, hvilket ikke gør stemningen i huset endnu mindre paranoid. Her er det helt op til spillederen hvor meget der skal gøre ud af menneskemængdens fælles psykose. Det kan blive til folk der kaster sig over hinanden i en stor blodrus. Indvolde på væggene, vanvid i øjnene, fråde om munden eller måske en flok, der udser sig detektiverne som de værste dæmoner og begynder at jage dem. En ting er hoben dog bange for - tupilakkerne. Som kors for en vampyr virker tupilakker mod den gale menneskemængde. Før detektiverne bliver slagtet, eller har gjort alt for megen skade på enten sig selv, hinanden eller andre, går døren op. Det er Iimagêq.

Banebyen fjernes

Iimagêq kalder på detektiverne. Når de når frem, fortæller han, at han lige har set Najaraq sammen med en eller anden mand løbe i retningen af Banebyen. Det eneste problem er at det er dag DSBs vagtkorps har planlagt at fjerne Banebyen. Igen. At fjerne Banebyen er ikke nogen lille aktion. Det kræver bulldozere af anseelig størrelse og et stort antal vagter, for at holde de mange indbyggere af Banebyen i skak. Sagen bliver ikke yderligere nemmere af at detektiverne løber mod byen

med 30-100 frådende voldsmonstre i hælene.

Udenfor er det begyndt at regne. Der er mørke skyer så langt øjet rækker og regnen står ned i metertykke stråler. I det fjerne begynder det at tordne. Højt.

Der er flere måder at slutte dette mareridt på.

Detektiverne kan vælge at stikke af uanset om de har afleveret benfiguren eller ej. Med folk kommende imod dem fra alle sider, kan det ikke undre nogen, at man bliver lidt klamt til mode. Detektiverne kan også tage kampen op. At følge det hele til dørs, finde Najaraq, aflevere benfiguren eller blot sørge for at hun ikke slipper fra sin ugerning ustraffet, benfigur eller ej. Begge løsninger har både fordele og ulemper.

Slutning 1: Stik af!

Hvis detektiverne stikker af, det vil sige løber mod centrum i stedet for Banebyen, vil et lille hold af gæsterne fra Grønlanderhuset følge efter dem. De vil jage dem gennem de regnfyldte gader og det kan ende i skududvekslinger og slåskamp midt i hjertet af Danmarks hovedstad. Forfølgerne vil også angribe tilfældige forbigående. Detektiverne kan vælge at komme til hjælp eller ej.

Detektiverne finder aldrig Najaraq igen og Søren burer sig inde i sin lejlighed med et haglgevær. Han er blevet total paranoid og frygter detektiverne og politiet og alle, der kan få ham i fængslet igen. Hvis man forsøger at komme ind i lejligheden, bliver det prompte skudt mod døren og Søren overgiver sig ikke uden kamp. Han vil hellere sætte løbet til munden end komme i fængsel igen. Og det gør han så, mens "Kvinde min" kører for fulde gardiner på anlægget.

Når nu Najaraq har overlevet og forsvundet, er Pûlineq ikke tilfreds med detektivernes indsats. Hvis detektiverne vil have et møde, siger Pûlineq ikke noget til dem. Han nøjes med at kigge meget surt på dem, hvorefter han stiller en lille benfigur på bordet, rejset sig og går. To sekunder senere får Svend et hosteanfald.

Slutning 2: Opposition

Detektivernes situation er i øjeblikket, at de er i hælene på Najaraq og Søren, der er på vej ind i Banebyen. Detektiverne bliver jagtet af en flok bumser og narkomaner, der er blevet til frådende monstre efter at have drukket giftig kaffe. Yderligere løber de mod en blikby, der er ved at blive revet ned af en stor flok bulldozere og aggressive vagter, mens regnen raser med lyn og torden.

Hvis detektiverne løber efter Najaraq og Søren styrer de lige mod nedrivningsholdet, hvilket vil sige at deres forfølgere også styrer lige mod nedrivningsholdet. Når først de to hold støder mod hinanden, bliver det til en kamp om liv og død i det stigende mudder. Vagtkorpset er nok bedre udrustet, men forfølgerne er vanvittige og i en blodrus af en anden verden.

Mens detektiverne forfølger Najaraq længere og længere ind i Banebyens labyrintiske kringelgader bliver de overfaldt den ene gang efter den anden, enten af vagter eller af narkomaner, nogle gange af begge. De bliver forsinkede i forhold til Najaraq, der i løbet af kort tid er forsvundet fra dem. Til gengæld dukker Pelle op. Den gør af detektiverne og løber væk. Hvis ikke detektiverne automatisk følger efter Pelle, så leder Ilimagêq vejen, ved at løbe efter hunden. Gennem smalle gader, nedlagte skure, stoppede bulldozere med føreren hængende ud af fører vinduet. Gennem skrig og skrål forfølger Ilimagêq (og detektiverne hvis de vil) en lille langhåret gravhund, der arrigt gør og viser vej. Til sidst står de uden for banebyen på en af DSBS mange togs Skinner. På et af sporene står Najaraq og Søren, mens et tog nærmer sig. Hun siger noget til ham, man ikke kan høre gennem regnen og han løber væk. Man kan følge efter ham, hvis man vil, men han køber bare tilbage til lejligheden og låser sig inde som beskrevet i **Slutning 1: Stik af!**

Hvordan det videre skal gå er op til spiller og spilleleder. Der er et par muligheder:

Najaraq kan grædende fortælle om kærlighedens smerte og begær af en anden verden. Pûlineq var hendes og pludselig var han væk. Han ville ikke se hende mere og havde fået "styr på hans liv". Hvad var der i vejen med det liv de engang havde? Det skulle hun ikke lade gå ustraffet. Hun fandt frem til Søren, og fik ham overtalt til at give dem kaffekanden, den skæbnesvangre aften. Og hun fik ham også til at forgifte Grønlænderhusets kantine i dag. Med denne information, kan detektiverne få Najaraq bag tremmer, hvis hun da er villig til at underskrive en tilståelse.

Najaraq kan også nægte at sige noget som helst. Hun står grædende og synger eller halvsnakker "Kvinde min" lige indtil et stort godstog, der ikke kunne se hende i den tætte regn, smadrer ind i hende og dræver hende. Det er vigtigt at hinte toget lidt tidligere, så det ikke bare kommer ud af intet. Hvis detektiverne har hørt godstogets horn ti sekunder tidligere, giver det dem en reaktions mulighed, istedet for at alt er overladt til skæbnen. Men hvis detektiverne ikke gør noget på trods af advarslerne har Najaraq ikke en chance, men det var heller ikke hendes intention at have. Hun bliver kvadret.

En anden mulighed er måske at Najaraq forsøger at stikke af fra detektiverne. Fanger de hende får de intet ud af hende og politiet bliver nødt at lade hende gå, medmindre detektiverne får hende til at indrømme forgiftningen af Grønlænderhuset. Hun kan også holde tand for tunge, eftersom hun jo ikke har gjort noget. Det var jo Søren der gjorde alt (hvad hun fortalte han skulle gøre, men alligevel). Hvis hun stikker af, har vi en slutning meget lig **Slutning 1: Stik af!**

Der er også Svend at huske på. Hvis Najaraq lader sig fange, bliver han jo ikke rask, hvilket kan føres til et irriterende moralsk dilemma. Hvis spillelederen vil af med Najaraq og Svend ikke gør noget, kan Ilimagêq bringes ind på banen. Ilimagêq hader Najaraq ustyrligt meget, men om det er for hans hånd, hun skal falde, eller om han hellere skal minde Svend om hans løfte, er helt op til spillelederen.

Til sidst

På falderebet er det et par løse ender, der skal knyttes.

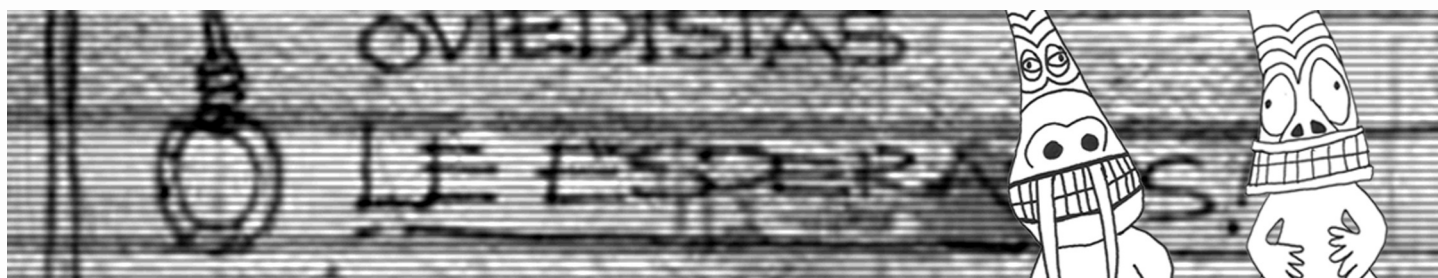
De følgende dages aviser er fyldt med artikler og nye rygter om hvad der virkelig skete i Grønlænderhuset. Artiklerne indeholder alt lige fra en frygtet dræbervirus, massepsykoser, zombiemassakre og øjenvidne beretninger fra Grønlænderhuset. Detektiverne kan, om de vil, lukrere på deres egen succes.

Hvis Najaraq dør, bliver Svend ved med at have det rigtig godt. Hvis hun overlever eller "blot" bliver fanget, begynder Svend at hoste igen. Meget.

Hvis Najaraq bliver fanget og tilstår, får Pulineq en stærkt reduceret straf, eller bliver måske helt frigivet. Ikke at det gør ham gladere af den grund. Manden ønsker kun hævn.

Det sidste detektiverne hører til ham eller hans bror er en lille benfigur. Figuren står ude foran deres kontordør. Den lille figur smiler. Dagen efter er Najaraq død.

Hvis spillerne vil, kan de aflevere hunden Pelle tilbage til Henrik Læsø, der vil blive så lykkelig for at se sin hund, at han næsten ikke ænses detektiverne. Når han er kommet lidt til ro igen, er han klar til at tale med detektiverne og give dem "en bette skilling". Fra en kagedåse i køkkenet finder Henrik 5.000 euro frem, for som han siger; *Ja, de betyder alt for mig de små kræ.*

"Det skal vi nok få råd til. Det er jo i en god sags tjeneste"

"Jeg kommer lige om lidt"

S v e n d

Med sved på panden, stakåndet og en vejrtrækningen der er ved at slå dig ihjel, når du op på første sal. Du bliver nødt til at holde to minutters pause. Eller måske fem. Det er fanme lige til at tude over. En mand i sin bedste alder, der ikke engang kan have sex uden at holde 7000 pauser for ikke at hoste lungerne op på en gang.

Svend er firmaets *grand old man* og leder. Ikke så meget på grund af sine fantastiske leder evner, men mere på grund af at han startede firmaet. Svend er ikke en typisk detektiv på nogen måde. Han er for gammel og har en for dårlig fysik til at fange nogen. Han har ingen uddannelse indefor faget og er alt for naiv til at se alle de gråtoner, der er mellem rigtigt og forkert. Han er idealisten, der forsøger at holde firmaets profil som detektivverdenens svar på Robin Hood. Ikke at de stjæler fra de rige, men mere at de hjælper de fattige. Dem der ikke har så mange midler til rådighed.

De andre må ikke vide noget. Du skal ikke have særbehandling. Du har det dårligt nok med, at du er den eneste uden egentlig relevans for bureauet. Den eneste grund til at du er med, er fordi du startede skidt. Men du nyder det. Det kan godt ske de andre detektivbureauer kalder jer er joke, men du ved, at I gør en forskel. I gør noget for andre.

Svend er ikke selv en stærk pengemand, og det er lykkedes ham at køre adskillige virksomheder i sæk. Ikke for at lave en eller anden fordækt virksomhedstømning, men for fordi han ikke har økonomisk sans overhovedet. Han aner ikke hvad ting koster og er overbevist om at brønden er bundløs. I Discount Detectives tilfælde kom pengene fra en tante Lydia, der kradsede af og efterlod en pæn sum penge til Svend. Da Svend ikke havde noget job, men altid havde drømt om (i hvert fald de sidste par måneder) at være detektiv og redde verden blev Discount Detectives en realitet. Problemet med Discount Detectives er dens indbyggede modsigelse. De har en virksomhed og vil gerne redde verden og det helst til ingen penge. Hvad Svend snart må se i øjnene er, at man ikke kan leve af luftkasteller, hvis der skal brød på bordet, hvilket er et stort moralsk dilemma for ham.

Du tager inhalatoren frem og tager et dybt hvæs. For tre måneder siden rensede den hele lufrøret. Nu lægger det kun lige en dæmper på de værste gener. Hvordan mon det er om tre måneder mere? Tanken slår dig lidt ud, men du sunder dig og begynder at forberede dig på den lange tur op på anden sal.

Svend har et stort problem. Hans fysik. Eller manglen på samme. På grund af en overdreven hang til grøn cecil de sidste 20 år, har han udviklet rygerlunger. Han kan knap nok gå op af trapper uden at skulle hoste helt ukontrolleret. Og han skal slet ikke prøve at løbe. Lægen har givet ham to år at leve i, noget han ikke har fortalt nogen. End ikke hans kone gennem 22 år, Ellen, ved noget. Når det giver gener på jobbet, kaster han det hen som "dårlig kondi" og "at han nok skal indhente dem". Når først man kan tælle den tid man har tilbage, begynder man at tage vare på den på en helt anden måde. Det er heller ikke noget tilfælde at Svend har startet et detektivbureau. Han vil redde verden her og nu. Han vil give noget til verden. Noget han aldrig fik. En chance til.

Kronisk obstruktiv lungelidelse. Det var det, han sagde. Rygerlunger, sagde han bagefter, da han så at du lignede et spørgsmålstegn. "Okay så holder jeg op med at ryge, hvad er egentlig problemet", spurgte du ham om. "Problemet er, at du kun har to år at leve i", var lægens svar. De fem minutter er forbi. Afsted gamle mand...

Discount Detectives er hvad navnet antyder – discount. Deres priser ligger altid i den billigste ende, og detektiverne ser sig selv (Svend gør i hvert fald) som en slags detektivernes svar på Robin Hood. Ikke at de hugger fra de rige, men de giver en ydelse til de fattige, de der normalt ikke har råd til at få hjælp. De ansatte hos Discount Detectives er ud over dig Jesper, Nils, Kenneth og Rasmus.

Jesper : God mand at have. Et stort brød, der kan se farlig ud på de rigtige tidspunkter. Han er en flink fyr, men du er vist ikke den eneste, han er stor farlig mand for.

Nils : Klejn knægt med en forkærlighed for biler. Egentlig har du aldrig ansat ham, siden han er allerede er ansat på værkstedet på stueetagen. Du har i stedet lavet en aftale med Nils's onkel, der ejer værkstedet, om at Nils er chauffør og tager med ud hvis der en stille periode på værkstedet.

Personlige ejendele:

Et Detektiv ID skilt, en notesblok, en uåbnet pakke grøn cecil (just in case), en slidt zippo lighter og en gammel tromlerevolver med seks skud i.

Kenneth : En provokerende lille skid, som du kan bare ikke lade være med at holde af. På trods af hans forbrug af diverse stoffer, er han klar i hovedet og hurtig som kun få folk du kender. Og så er han en fantastisk menneskekender. Måske fordi han rent faktisk kender rigtig mange mennesker.

Rasmus : Bureauets bogholder og store egoist. Det sidste ser du gennem fingre med det. De andre detektiver er så småt ved at miste tålmodigheden med ham, men du lader ham køre sit eget løb. Bliver det for meget for andre, må de jo bare sige fra.

Skæbne:

optimist (+), dårlig fysik (-), naiv (-), Robin Hood kompleks (+/-)

"Sig det nu bare. På et eller andet tidspunkt vil du ønske du havde sagt det første gang alligevel"

J e s p e r

"Nej, desværre. Man kan ikke komme ind iført tennissko. Jeg bliver nødt til at bede dig om at gå. Hvad siger du. Nåh, så min mor er en luder?" Det skulle han aldrig have sagt. DU gør krybet opmærksom på at han overhovedet ikke kender din mor, mens du smadrer hans fortænder i et slag. Han ryger til jorden, hvorefter du lægger ham i benlås med hovedet nede i rendestenen. Lortejob.

Jesper er stor. Ikke fed og ikke super høj, men derimod en kraftig bygget krop, der har smidt hvalpefedtet og brugt al overskydende tid i træningslokalet. Jesper stor og veltrænet. Det bliver man, når det eneste at foretage sig hele dagen er at pumpe jern. Sådan er det tit i fængslet.

Det var ikke det du ville med dit liv. Stå og finde dig i at blive svinet til af små pikhoveder med penge på lommen og en dårlig tøjsmag. Lortejob.

Alt hvad Jesper nogensinde ville, var at blive officer i den danske hær ligesom sin far og sin farfar og hans far før ham. Det var en familietradition Jesper havde fået ind med modermælken og den skulle der ikke ændres på. Den dag Jesper blev optaget på officersskolen var den stolteste dag i hans liv. Og i hans fars for den sags skyld. Men lykken er en luder uden samvittighed og kun et halvt år efter sin optagelse landede Jesper forkert under en tur på træningsbanen. Han faldt og brækkede sit ben. Jesper blev tilladt en pause fra skolen på 1 måned, og det var kun fordi familien trak i trådene. Men benet var langt fra færdigt helet, da Jesper startede på skolen igen. Et faktum Jesper skjulte ved at spise overdådige mængder af smertestillende medicin. Jesper blev ved med at presse sig selv og sit ben, og til sidst stod begge af. Han besvimede under en almindelig øvelse og under den efterfølgende lægeundersøgelse blev det klart for en hver, hvad der var sket.

Du tænker på sidste tirsdag, hvor du skulle indkassere lidt gammel gæld for Rohmer. Det endte med en brækket arm, en brækket næse og en masse unødvendigt blod. Hvorfor lærer de aldrig at betale i tide? Lortejob.

De overordnede følte sig ført bag lyset og havde mest af alt lyst til at sætte Jesper i militært fængsel. Men det de gjorde var meget værre. De smed ham ud af skolen. Med et enkelt penselstrøg var Jespers drøm ødelagt. Den fremtid hele Jespers liv var bygget på, det hele familien havde set frem til og regnet med, var med et ødelagt for altid. Ikke noget familien tog let. Faren afskrev ham, som man crosser en check. Han bad Jesper melde sig til fremmedlegionen, hvis han havde nogen ære tilbage i livet. Moren afskrev Jesper i sympati med faren, noget Jesper aldrig helt har lært at forstå hvorfor. Men han elsker stadig sin mor. Det er trods alt ikke hendes skyld at faren er et dumt svin.

Det er egentlig åndssvagt. Du står her i døren og bryder dig egentlig ikke om det. Du arbejder som "stort farligt brød" for Rohmer og har ikke lyst. Hvis der var flere penge at hente hos Discount Detectives kunne du gøre det til en fuldtidsbeskæftigelse. Men ikke nu. Lige nu har du en fremmed mands ansigt ned i sølet, fordi han sagde noget dumt om din mor. Lortejob.

Efter Jespers verden uigenkaldeligt var brudt sammen var det tid til angreb. I en hjerne der var vokset op med militær logik var angreb det eneste forsvar. Og det gjorde Jesper så. På en enkelt aften aflagde Jesper samtlige af sine overordnede et besøg. Han skød hver enkelt et skud i knæskallen. Så kunne de selv mærke, hvordan det var. Til sidst tog han hjem til sin far og gjorde det samme ved ham. For denne "demonstration" røg han i fængsel i ti år. Da han kom ud igen fik han af omveje job som udsmitter og blev fra tid til anden hyret som "stort stærkt brød", når der var nogle der skulle have indkrævet gammel gæld og lignende. En dag så Jesper en annonce i avisen om et nystartet detektivbureau ved navn "Discount Detective", der forsøgte at hjælpe de mindre bemidlede. Denne tanke kunne Jesper godt lide, så han kontaktede dem og fik jobbet som bureauets stærke mand. For at få smør på brødet arbejder Jesper stadig som "udsmider" ved siden af.

I stedet for at overlade ham til de andre udsmitere, der nok kunne bruge en boksepude i et par timer, rejser du ham op. Du gør ham opmærksom på at det ikke var pænt sagt og beder ham om en undskyldning. Med blod løbende ud af munden mumler han noget, der enten er en undskyldning eller endnu en mindre flatterende bemærkning om din mors seksualliv. Du vælger at tro det første og lader ham gå. Lortejob.

Discount Detectives er hvad navnet antyder – discount. Deres priser ligger altid i den billigste ende, og detektiverne ser sig selv (Svend gør i hvert fald) som en slags detektivernes svar på Robin Hood. Ikke at de hugger fra de rige, men de giver en ydelse til de fattige, de der normalt ikke har råd til at få hjælp. De ansatte hos Discount Detectives er udover dig Svend, Nils, Kenneth og Rasmus.

Svend : Han er lederen, selv om han ikke ligefrem ligner en. Du stoler på ham, men tror ikke meget på ham i feltet, da hans kondi er noget så grusom. Du har ham mistænkt for at det faktisk er helbredet der skranter, men vil ikke spørge.

Nils : Lille knægt, der fatter så meget om mekanik, at man tror det er løgn. Han stammer og er vist lidt genert, men han nyder så vidt du kan se at bruge noget tid med den brogede flok Discount Detectives egentlig er. Men han kan altså ikke være særlig gammel. Højest 18. Ikke særlig betryggende, da det er ham, der er chauffør for bureauet.

Personlige ejendele:

Et Detektiv ID skilt, et knøjern, en bundt penge (ca. tusind euro).

Kenneth : Du kan ikke helt finde ud af, hvad du mener om ham. Han er en lille provokerende junkie, men der er ingen tvivl om at han har skruet hovedet rigtigt på. Og så kender han gud og hvermand.

Rasmus : Rasmus er god til tal, hvilket er heldigt nok, når han nu er ansat som bogholder. Men Rasmus hjælper også til mange andre steder og er egentlig dygtig nok. Han har en tendens til at sætte sig selv først, men det tager du stille og roligt. Du er alligevel vant til at parere ordre.

Skæbne:

intimiderende (+/-), dårlig samvittighed (-)

"D-d-det går aldrig godt. 2, 3, 7..."

"Ja, det er karburatoren, det er galt med. 762 BIF 'en er en lortemodel, hvis du spørger mig".

N i l s

"2, 3, 5, 7, 11, 13, 17, 19, 23, 29, 31, 37, 41, 47..."
Opremsning af primtal får dig altid til at slappe af. Det er egentlig morsomt, at du som knapt nok kan stave til primtal ikke har noget som helst problem med at huske samtlige primtal fra 1-1000, eller det vil så sige fra 2 til 997.

Nils er mekaniker. Og dygtig til det. Skønt han kun er de 17 år, er han fuldtidsansat på sin onkels værksted, hvor onkelen værdsætter Nils' unikke evner indenfor mekanikken. Men det er for at sige det som det er, næsten også de eneste evner, Nils har. Nils læser og skriver ikke særligt godt, og er ret genert. Det er mest fordi han stammer. Ikke meget, men det sætter hans tale-tempo nok ned til at det er generende for folk, der har alt for travlt. Nils' læse- og skriveevner (eller manglen på samme) er noget Nils holder for sig selv. Det går ham i den grad på og den eneste der ved det er onkel Torben. Han er heldigvis ligeglad.

"53, 59, 61, 67, 71, 73, 79, 83, 89..."
Fucking åndsvage motor. Hvad fanden fejler den? Du orker ikke flere umulige motorer lige nu. Du skal være klar til at køre detektiverne om en halvtime. Håber det bliver lige så sjovt som sidste gang, hvor I skulle opstøve et skvat af en mand, der nægtede at betale hustrubidrag. Hold kæft hvor kom han hurtigt på andre tanker, da Jesper, det store brød, dukkede op i døren. Hehe. Idiot.

Oprindeligt var Nils et af folkeskolens uønskede dampbørn. Han kunne ikke sidde stille og overhovedet ikke koncentrere sig. Undtagen i matematik. Matematik gav ham en ro. Det gav mening. Men deværre skal man, for at gennemføre folkeskolen, få det hele til at give mening. Og det kunne Nils ikke. Efter at have været fast gæst i diverse specialklasser uden held, valgte folkeskolen, at Nils var en af de 0,6% der hverken kunne eller ville lære. Nils blev smidt ud af folkeskolen i en alder af 13 år. Opgivet af uddannelsesinstitutioner landet over søgte Nils flugt hos familien. Nils' forældre, der aldrig havde lyttet længe nok til at høre Nils' version af begivenheder afskrev ham som doven og dum ligesom resten af skolesystemet havde gjort det. Og man skal kun høre en løgn så mange gange før den bliver sand, og Nils følte sig decideret dum til sidst. Den eneste i familien der ikke så skævt på ham, var onkel Torben, der var mekaniker. Han tog Nils til sig som var han sin egen og introducerede Nils for mekanik. Pludselig gav det hele mening. Tal og beregninger. Det var jo kun en spørgsmål om beregning for at få den maksimale udnyttelse ud af en motor. Endelig noget Nils kunne finde ud af. Og sjovt nok stammer Nils ikke, når han snakker om motorer.

"97, 101, 103, 107, 109, 113, 127..."
Eller hvad med den gang, hvor du hjalp med at overvåge en lejlighed I skulle bryde ind i, så snart ejeren var gået. Hvem fanden kunne vide, at han havde en kamphund til at passe på lejligheden. Det var nær gået galt. Den gang fik du fanme også talt et par primtal eller to.

Egentlig er Nils ikke ansat hos discount detectives. Han er freelance så at sige. Han kommer mest med fordi han arbejder på værkstedet, der er underboer til discount detectives og deres kontorlokaler. Onkel Torben kender Svend og mener at det er godt for knægten at komme ud af værkstedet en gang i blandt og prøve noget nyt. Og så hjælper det jo også detektiverne at Nils har en bil. Selvom det ikke er helt lovligt at køre som 17 årig, så kører Nils nu bedre end så mange andre. Og det er alligevel kun onkel Torben der kender hans rigtige alder. Nils elsker at være detektiv.

"131, 137, 139..."
Aha. Det var jo der problemet var. Da du når til 313, 317 og 331 er motoren i bedre stand end da ejeren købte den. Easy money. Nu må det også være tid til at aflægge DiDiscount Detectives et visit.

Discount Detectives er hvad navnet antyder – discount. Deres priser ligger altid i den billigste ende, og detektiverne ser sig selv (Svend gør i hvert fald) som en slags detektivernes svar på Robin Hood. Ikke at de hugger fra de rige, men de giver en ydelse til de fattige, de der normalt ikke har råd til at få hjælp. De ansatte hos Discount Detectives er udover dig Svend, Jesper, Kenneth og Rasmus.

Svend : Flink fyr. Han er rigtig gode venner med din onkel og det giver bonuspoint i din bog. Han er en optimist og har en eller anden Robin Hood idé med Discount Detectives, som du ikke helt har fattet endnu. Så længe du får lov til at lege med, er det også okay med dig.

Jesper : Han er stor. Han er farlig. Han er bare den bedste at have i sit ringhjørne når lorten rammer ventilatoren. Det er en minimum af nævekampe I har været i, for de fleste giver sjovt nok op, når de ser Jesper. Og derudover er han jo en flink fyr.

Personlige ejendele:

En bil (en gammel volvo stationscar), et falsk kørekort, et baseball bat på bagsædet og en pakke tyggegummi.

Kenneth : Han er en morsom fætter, men han provokerer bevidst, hvis han kan komme af sted med det. Hvorfor har du aldrig rigtig fattet, men det kan jo være fordi hans hjerne er blevet lidt for kortsluttet af alt det dope han har taget gennem tiden. Du kan ikke helt bedømme om han stadig fixer, fordi til tider virker han som den med det største overblik.

Rasmus : Discount Detectives bogholder. Der er et eller andet ved ham, du bare ikke bryder dig om. Han har en evne til at tale ned til folk og så er han for øvrigt ret så egoistisk. Men han kan sit kram, og det er vel det der tæller mest.

Skæbne:

mekanikken (+), entusiastisk (+), dampbarn (-), nervøs når der er problemer (-)

"Ham skal jeg nok snakke med. Jeg kender ham"

"Det er fanme klamt at se dig æde burger-mad. Der er sgu da en grund til at du er læske fed og klam"

K e n n e t h

"Just a perfect day" lyder højtalerne til dit gamle anlæg, mens du sidder i lotusstilling midt på stuegulvet med en kanyle i armen. Mmmmmmmmmmm... Gud hvor er det godt. Mmmmmmmmm... Sex er overvurderet. Efter dit morgenfix er du klar til at se dagen i øjnene.

Kenneth er en meget in-your-face-agtig type. Total provokerende lille junkie med et meget stikkende blik. Det er som om han ved lige præcis hvilke knapper der skal trykkes på. Ikke at han altid vil pisse folk af, men når han vil, skal han nok få det gjort.

Klokken er kun 7.15 og du skal møde klokken 9.00. Cirka. Det er ikke fordi Svend ligefrem bliver sur, hvis du kommer for sent. Du kan lige nå fem kapitler i dagens bog. Du kaster dig over den og glemmer pludselig tid og sted.

Hos Kenneth skal man gøre sig fortjent til respekt. Har man ikke fortjent den, skal man passe på eftersom Kenneths verbale kniv er skarpsleben. Fuld af blændende ironi, sort sarkasme og almindelige spydigheder kan Kenneth få krammet på de fleste folk. Måske er han bare ærlig, måske er han bare provokerende. Måske gør det ingen forskel for Kenneth. Det går heller ingen forskel for Svend, for Svend ved hvor god en menneskekender Kenneth er. Kenneth skal kun kigge på en person ti sekunder for at se om vedkommende lyver eller i det mindste prøver at skjule noget. Og så skader det jo heller ikke forretningen, at han kender samtlige bumser, lavtlønnede, arbejdsløse, junkier, kriminelle og uønskede elementer i den københavnske bærm. Stort set hele Discount Detectives målgruppe.

Ni kapitler senere møder du op på arbejdet. Klokken 10.23. Svend ryster venligt på hovedet af dig og fortæller at der alligevel ikke har været noget at lave, men at han har en god fornemmelse af, at i dag sker der noget. Det havde han også i går og der skete ikke en skid.

Kenneth er junkie. Noget han selv står ved, og mange kender ham da også under navnet Kanyle Kenneth på grund af sin tidlige forkærlighed for kanyler. Men som han selv siger; "nu er jeg langt mere alsidig". Jo, Kenneth er junkie, men ikke en total uberegnelig klovn. Tværtimod. Kenneth sluger bøger og piller med omtrentt lige stor fornøjelse og han har konstant en paperback siddende i baglommen. Han er dog på sine ældre dage blevet mere påpasselig med, hvad det er han propper i kroppen og er i det store hele ikke så villig til at tage de samme risici, som han blev så kendt for en gang.

Du sætter dig over i detektivbureauets opholdsstue, hvilket vil sige det gamle køkkenbord ved kaffemaskinen. Her går du i gang med den rituelle fortæring af dagens aviser. "Forslag om en endnu mere liberal våbenlov i Danmark". Og så undrer de sig over at kriminaliteten stiger. "Dansk flygtningepolitik fordømt af Human Rights Association". Nu igen. "Ledigheden i USA er igen i år vokset med ca. 11%". Det kunne jeg da godt have fortalt jer med den politik, de kører. Endnu en dag uden egentlige nyheder.

Kenneth er lille og senet, har meget markerede træk i sit hulkindede og knoglede ansigt og med sit karseklippede hoved minder han faktisk en hel del om en kz-fange. Uanset om nogen finder en sådan krop attraktiv eller ej, så har Kenneth forsat de kødelige lyster for at hellige sig de medicale underværker. Det er hans mission så at sige. Som Kenneth ser det, er han storbyen og nutidens svar på de gamle munke. Storbyens helt egen karma munk. En rejsende ikke langt fra hjem. En hjælpende hånd i en ikke alt for umulig situation. I den henseende er et job som detektiv hos Svend et skridt i den rigtige retning (og så er lønnen et udemærket supplement til bstanden, anyway).

Klokken 11.43 er du færdig med dagens aviser. Blod og ødelæggelse. Pine og plage. Pest og kolera. Jep, verden har ikke ændret sig meget de sidste 100 år. Det ville næsten også vær kedeligt.

Discount Detectives er hvad navnet antyder – discount. Deres priser ligger altid i den billigste ende, og detektiverne ser sig selv (Svend gør i hvert fald) som en slags detektivernes svar på Robin Hood. Ikke at de hugger fra de rige, men de giver en ydelse til de fattige, de der normalt ikke har råd til at få hjælp. De ansatte hos Discount Detectives er udover dig Svend, Jesper, Nils og Rasmus.

Svend : Chefen. Flink fyr. Guttermand. Han lader dig komme for sent og klager ikke, når du får dine nedture. Men han har en hemmelighed. Det er helt sikkert. Du er ret så overbevist om at det er noget med hans helbred. Du lader ham være for nu, men hvis han har det dårligt må manden sgu da sige til, i stedet for at gå med det for sig selv.

Jesper : Jesper er et ordentligt brød. En god mand på en slem aften. Han har som så mange andre af slængt være inde og spjælde. Det var vist noget med at skød knæene i stykker på et par officerer og så sin egen far. Han har vel haft sine egne grunde.

Personlige ejendele:
En pose blandet "slik", en pakke hjemmerul, en 9mm med fire skud tilbage.

Nils : Ung knøs. Engageret og så ved han en ting eller to om biler og mekanik. Men han er ung. Yngre en han selv siger. Måske for ung til at være jeres chauffør, men så længe han ikke kører galt, er du egentlig ligeglad.

Rasmus : Rasmus er et kapitel for sig selv. Han er en af de største egoister du kender, og så har han et par bidske hunde for ligesom at understrege sin status som dumt svin. Den eneste grund til at han har sådan et par køtere er for at kunne banke respekt ind dem og alligevel få kærlighed fra dem. Det sagde du til ham og siden har I ikke rigtigt været på talefod.

Skæbne:
menneskekender (+), bogorm (+), narkoman (-), kynisk (-)

"Det er fanme da ikke min skyld"

"Nå så det er der råd til? Skal vi lige kigge på regnskaberne?"

R a s m u s

Du gjorde ikke noget galt. Alle ved da, hvor farligt der er i undergrundsbanen. Og du var alene på perronen sammen med en af disse såkaldte "tiggere". Jamen, hvorfra skulle du vide, han ikke var bevæbnet? Det viser de jo først, når de er klar til at skyde èn, ikke sandt?

Rasmus er en egoist. Han kommer i første række og alle andre er egentlig uden betydning. Universet drejer nu engang rundt om ham. Faktum er, at Rasmus har en evne til at få alle til at arbejde for sig. Det kan så være at skrive en rapport, hente en kop kaffe eller bare bestemme, hvilken radiokanal detektiverne skal høre. De må bare indfinde sig. Det er jo Rasmus, der har retten på sin side. Eller det er i hvert fald det, han gerne vil have dem til at tro.

Og krykkerne? Ja, dem er der da mange, der benytter sig af, det ved alle da. Jamen, det var ham, der begyndte, for pokker! Han var neger. Ikke fordi du er fordomsfuld, men den slags går jo tit med kniv, eller det der er værre. Du måtte jo forsvare dig.

Rasmus bliver tit omtalt som ham med hundene. Rasmus bruger nemlig al sin fritid på sine to store rottweilere. Han går til lydighedskurser, konkurrencer og sørger hele tiden for, de har det godt. Set i lyset af, at Rasmus ikke umiddelbart bryder sig om andre end sig selv, kan det virke mærkeligt, at han bruger så meget tid med sine hunde, men det har Kenneth forklaret for de andre på kontoret. *"Rasmus er en stor egoist, og ingen kan lide ham. Og han kan ikke lide nogen, så det er okay. Han anskaffer sig to hundevalpe, som derfor er dybt afhængige af ham og giver ham ubetinget kærlighed. De har respekt for ham, fordi han kan banke dem, og folk respekterer ham, fordi han kommer spankulerende med to frådende voldsdyr."* Efter den udtalelse har Rasmus og Kenneth ikke rigtig været på talefod, måske fordi Kenneth for en gang skyld har taget fejl. Rasmus kunne aldrig drømme om at slå sine elskede hunde.

Det var jo ikke din skyld, han ikke kunne holde balancen. Og da han faldt ned på skinnerne råbte han op. Han ville have dig til at hjælpe ham. Ha. Troede han virkelig at du faldt for det ældste trick i bogen. Hoppe ned og dø sammen med ham? Idiot. Det sku du sgu ikke nyde noget af.

I den brogede forsamling af såkaldte detektiver på bureauet Discount Detectives, er Rasmus den eneste med en egentlig færdiggjort uddannelse. Han er uddannet bogholder og blev da også hyret for først og fremmest at holde styr på økonomien. Velvidende om at chefen, Svend, tidligere har kørt virksomheder i sænk, er Rasmus over bøgerne som en høg. Han er heller ikke sen for at irrettesætte de andre detektiver for deres umådeholdende forbrug på firmaets regning. Noget Rasmus ikke havde regnet med, da han startede ved Discount Detectives var, at han rent faktisk er begyndt at nyde sit arbejde. Ikke kun som bogholder. Rasmus er mere og mere gået med ude i feltet og holder faktisk af afhøring, opsporing og alle de ting der hører med. Måske er det bare fordi han indtil nu i sit liv kun har kedet sig ihjel på diverse kontorer.

Det er ikke din skyld, han ikke var hurtig nok til at komme op. Han var for langsom. Det var hans egen skyld. Det er lidt ligesom den gang du mistede kørekortet. Den eneste grund til at du kørte 180 i timen i midtbyen var jo fordi politiet, der var efter dig, blev ved med at sætte farten op. Idioter.

Discount Detectives er hvad navnet antyder – discount. Deres priser ligger altid i den billigste ende, og detektiverne ser sig selv (Svend gør i hvert fald) som en slags detektivernes svar på Robin Hood. Ikke at de hugger fra de rige, men de giver en ydelse til de fattige, de der normalt ikke har råd til at få hjælp. De ansatte hos Discount Detectives er udover dig Svend, Jesper, Nils og Kenneth.

Svend : Han er chefen, men han styrer ikke særlig meget med sin blåøjede forestilling om en verden i sort hvid. Naive fjolser er der nok af, men behøver du ligefrem at have en til chef? Og så har han er super dårlig kondi. Manden kan jo ikke løbe mere end tre meter før han puster og stønner. Men man bliver jo nødt til at respektere manden, siden det er ham, der sidder på pengene. Det er så heldigvis dig de3r holder øje med dem, ellers kunne det hurtigt gå galt.

Jesper : Stor brød, der vist ikke har meget at rutte med. Men han er da god af have hvis man er ved at komme i cambolage med et par lokale bøller.

Nils : Lille knægt, der er jeres mekaniker og chauffør. Han kører godt, men siger ikke så meget og når han så siger noget, så stammer han. Det har du virkelig ikke tid til at høre på. Retarderet.

Kenneth : Dumt svin. Der er ikke andet at sige. Lille provokerende junkieudskud, der burde være i fængsel i stedet for at arbejde sammen med jer. Den eneste grund til at du ikke selv anmelder ham er hans fantastiske evne til at gennemskue folk. Og så kender han gud og hvermand. Dumme svin.

Personlige ejendele:

En attachemappe indeholdende detektiv ID kort, regnemaskine, kuglepen, papir, visitkort, kontrakter og en kaliber 45. Derudover har Rasmus briller i panden og hundekiks i lommen.

Skæbne:

pengesans (+), hundetække (+), fordomsfuld (-), selvretfærdig (-), egoistisk (-)

flowdiagram

Grønlænder myrder kone og tre måneder gammel baby

Københavns Politi anholdt kl. 06.15 i morges Pûlineq Rasmussen for mordet på sin kone og tre måneder gamle baby. En kilde på stedet fortæller at ofrenes hals og mave var skåret op på langs. Pûlineq Rasmussen selv var smurt ind i blod og havde en kniv i hånden da politiet brød ind i lejligheden. Det var familiens naboer som ringede til politiet på grund af husspetakler.

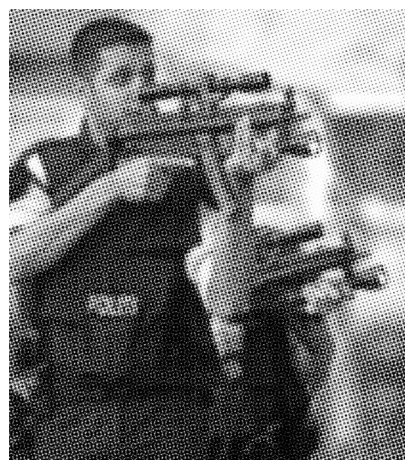
Experten var på stedet da Pûlineq Rasmussen iført håndjern blev ført ind i politibilen. Pulineq selv havde ingen kommentare, men flere udtaler sig kritisk om morderen selv. Naboerne Peter og Elise Hansen fortæller: »Vi har altid vidst at der var noget galt med ham. Han havde sådan et mærkeligt glimt i øjet, lige som psykopaterne har i film.«

Det er ikke første gang Pûlineq Rasmussen er gift, men det har ikke været muligt at få en kommentar fra morderens ekskone, der forsvandt under mystiske omstændigheder for lidt over et år siden.

Politimester Klaus Klasen fortæller at han forventer en hurtig efterforskning: »Umiddelbart virker sagen ligetil«, udtaler han til Expertens udsendte medarbejder. »Det bør kun være et spørgsmål om tid før han (Pûlineq Rasmussen) får ryger ind i rigtig mange år«. Pûlineq Rasmussen er foreløbig varetægtsfængslet.

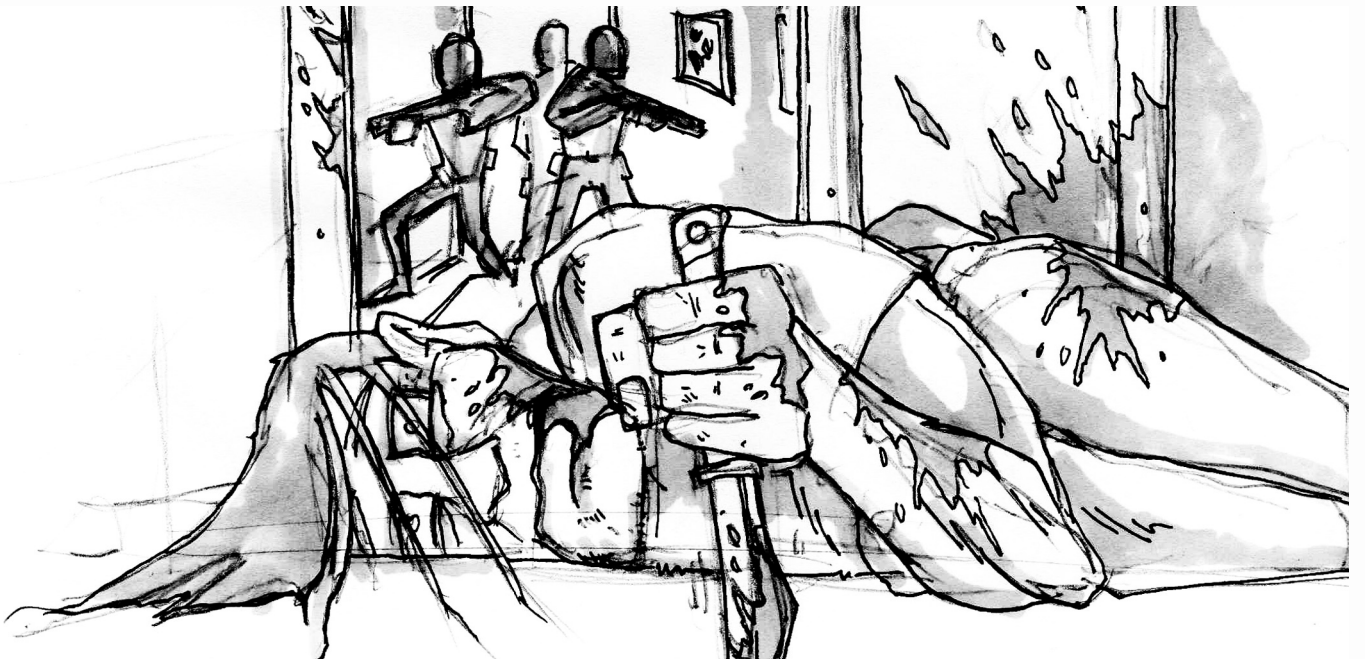
Her holder ambulancerne foran opgangen.
Foto: PH

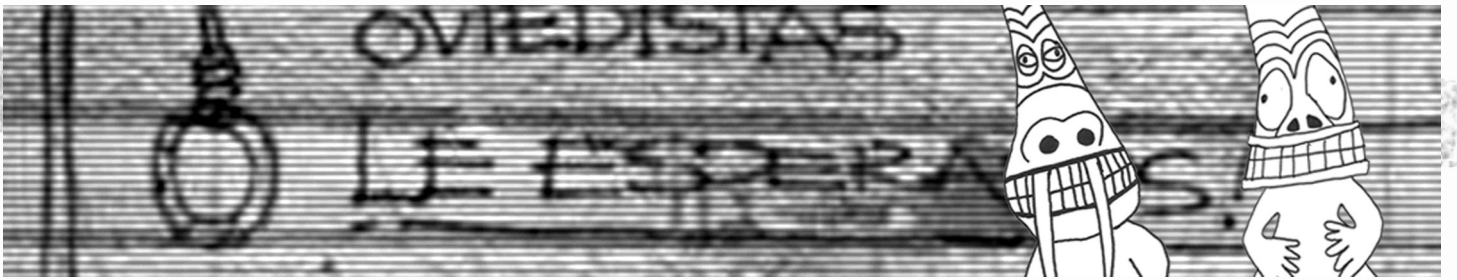

Politiet havde omringet hele boligblokken.
Foto: PH

Politiet minutter før de stormer lejligheden.
Foto: PH

T U P I L A K

*Der var en gang to brødre, som hed Ilimagêq og Pûlineq.
De havde en mor og en søster. Pûlineq var en stor
åndemaner, og han havde sig en kone.
- Gammel Østgrønlands myte.*

De gamle benstumper er forarbejdet til groteske små væsner, der griner i dekadente djævelske smil. Med store øjne og deforme lemmer står de på hylden i den lille fængselscelle. Ingen tør røre dem.

Liget af den lille baby er skåret op fra navlen til halsen. Det lille blå ansigt er forvrænget i smerte. Resten af kroppen er badet i blod. Moderen er ligeledes skåret op. Indvoldene hænger ud af det åbne sår.

I Vestre Fængsel sidder der en grønlander for mordet på sin kone og barn.

I Banebyen leder fem detektiver efter en morder.

I nattetimerne er intet helligt.

TUPILAK er et ubehageligt scenarie til rollespillet FUSION og er skrevet til Viking Con 2003.

René Toft er en af bagmændene bag forfatterkollektivet 9000 BETON fra Aalborg. Han er forfatter til fusionsterrorist-JBA-trilogien spillet på TROA Con 2002-2004 og medforfatter til råk'n rå! bankkupscaenariet "Ragnarok" fra Fastaval 2003.